

ELKE AFLEVERING BEVAT EEN VOLLEDIG VERHAAL



Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE SCHIPBREUK VAN DE TASMANIA

20 cent



No. 1208

Raffles deinsde even terug voor het monster.

 Elke aflevering bevat een volledig verhaal 

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De schipbreuk van de „Tasmania”

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**Wilt U thuis alles
zelf repareren?**

Zie dan pagina 32

HOOFDSTUK I.

DE ONDERGANG VAN DE „TASMANIA”.

De nacht had zijn donkere vleugelen over het aardrijk en den oceaan uitgespreid en zoowel het water als het zwerk waren inktzwart.

Angstig staarden de passagiers van de „Tasmania” in de duisternis, als hoopten zij van uit het onbekende hulp te zien opdagen.

Want het stoomschip „Tasmania”, op reis van Australië naar Plymouth, was in 't noorden van de Golf van Biscaye door een hevigen storm overvallen.

Bergen dreigend zwart water en heuvels van schuim, dat tegen de ruiten van het afgesloten promenadedek in honderdduizenden druppels uiteenspatte, deden het schip, hoewel het groot en sterk gebouwd was, als een notedop dobberen op het verraderlijk element.

Het rolde en stampte zoo, dat het verblijf aan dek vrijwel onmogelijk was, terwijl het beneden, in de nauwe gangen en in de kleine hutten, misschien nog angstiger was dan boven, waar men tenminste den storm hoorde gieren en het gekolk van het wilde water zag.

Aan dek keek men in de strakke, ernstige gezichten van kapitein en stuurlieden, die als onbewogen den storm tegemoet voeren. Zij wisten wel, de ervaren kapitein en zijn staf, dat de Golf van Biscaye niet zonder reden het zee-mansgraf werd genoemd en in stilte werd er menige wensch geuit voor een behouden overtocht uit dit gevaarlijkste aller wateren.

Met geweld beukte de noordooster storm de wateren, zweepte de golven huizenhoog op en

stuwde het wilde water naar den oceaan.

Nu en dan echter wezen lichten in de verte er op, dat de boot, zij het dan ook langzaam, vorderde en na uren, die elken passagier een eeuwigheid hadden toegeschenen, kondigde de eerste stuurman aan, dat men het Kanaal naderde.

Wie meenen mocht, dat hiermede het gevaar was bezworen, zou zich echter vergissen. Wel is het Kanaal misschien niet zoo wild als de Golf van Biscaye, maar een korte golfslag, opgezweept door den wind, kan zeer gevaarlijk worden en heeft reeds menig schip ten ondergang gedoemd.

Bij den ingang van 't Kanaal, toen de orkaan de boot tegenwoei, veranderde het tooneel. De positie werd gevaarlijker. De Scilly-eilanden waren reeds gepasseerd, het doel der reis, Plymouth, niet ver meer, maar het schip kwam bijna niet van zijn plaats.

Zwaar werkten de schroeven. Als zij bij het stampen van het schip uit het water geraakten, dan draaiden zij met een fluitend geluid in razende snelheid in de lucht rond en deden het gansche schip van voor- tot achtersteeven beven. De boot kraakte in al haar voegen, boog zich her- en derwaarts als een wild dier, hief dan eens den voorsteeven hoog ten wolkenbedekten hemel, schoot dan weer in de diepte, zoodat zij van tijd tot tijd geheel overspoeld was door de woeste golven.

Steeds echter kwam het uitstekend gebouwde schip weer onbeschadigd van onder de stortzeeën te voorschijn en vocht het moedig verder tegen den woedenden storm.

De „Tasmania” borg in haar schoot een kostbare lading. Op geregelde tijden zond de Australische regeering de op de goudvelden van Australië gevonden schatten naar de Bank van Engeland. De gouden staven werden dan in de munt tot geld geslagen en door de bank in omloop gebracht. Zulk een zending bevatte ook thans de boot.

Goed bewaard in ijzeren kisten en geborgen in een aparte ruimte, lag een schat van verscheidene millioenen opgestapeld. Deze schat was niet op de gewone, officieele wijze, met buitengewone voorzorgsmaatregelen toevertrouwd aan de „Tasmania”, maar als geheime zending was hij schijnbaar als passagiersgoed te Melbourne ingeladen.

De Bank van Engeland had door buitengewoon groote navraag, ten gevolge van de Europeesche crisis, bijna al het aanwezige gemunte goud afgedragen en naar aanleiding hiervan had ze zoo spoedig mogelijk de zending uit Australië verlangd.

De „Tasmania”, een prachtig schip, werd gekozen en onder toezicht van een drietal ambtenaren werd de schat naar Engeland gezonden.

Deze drie, de heeren Wright, de eerste boekhouder der bank, die als hoofd van de missie fungeerde, de heer Fox en de heer Allan, zaten in de groote hut, die den heer Wright als verblijfplaats was aangewezen, bijeen.

In deze hut had men betrekkelijk weinig last van het rollen en stampen, omdat zij zich in het midden van het schip bevond.

De heeren waren in een ernstige stemming.

— Mijne heeren, zei Mr. Wright, de kapitein heeft mij zoo juist meegedeeld, dat onze toestand uiterst gevaarlijk is en dat, als de wind niet luwt, wij gevaar loopen tegen de klippen van de Scilly-eilanden te worden verpletterd.

Het is onze plicht om, in het geval wij inderdaad schipbreuk mochten lijden, de Bank van Engeland te bewijzen, dat wij tot op het laatste oogenblik op onzen post zijn gebleven.

Wij zullen daarom een flesch in orde maken en daarin de papieren doen, die wij hebben af te leveren.

Degene van ons, die de anderen overleeft, moet, zoodra hij gevoelt, dat hij verloren is, de flesch in zee gooien.

Wat denkt ge van dit plan?

De heeren waren het er mee eens en Mr. Wright nam eenige papieren uit zijn portefeuille, die hij in een enveloppe deed, waarop het adres van de Bank van Engeland was gedrukt.

— Hebt ge nabestaanden, wien ge misschien nog eenig bericht zoudt willen zenden? vroeg Mr. Wright zijn medereizigers.

— Ik wel, antwoordde Mr. Fox, een heer van middelbaren leeftijd.

— Schrijf dan een paar woorden; ik zal ze bij de enveloppe insluiten, zei Mr. Wright.

Mr. Fox schreef een paar regels op een blad uit zijn aantekenboekje, scheurde dit toen uit en gaf 't zijn chef, die 't in de enveloppe deed.

Deze enveloppe werd nu door den engen hals van een champagneflesch gedrukt, de flesch werd goed verzegeld en met een gummiring waterdicht gesloten.

Na eenig schudden zakte de enveloppe naar het midden der flesch, waar zij zich ontrolde, zoodat het adres door het glas zichtbaar werd.

— Mijne heeren, zei Wright, wij hebben alles gedaan, wat nog mogelijk was; laat ons nu het verdere maar kalm afwachten.

Hij haalde een sigarenkoker te voorschijn, nam er een sigaar uit en bood den koker zijn collega's aan.

Deze bedienden zich ook, dankten op hoffelijke wijze en spoedig rookten de drie Engelschen met een gemoedsrust, alsof zij in een mooien salon zaten en niet in een stampend schip, dat ombruist wordt door dood en verderf.

Plotseling liep de storm om. De wind schoot eensklaps uit het zuiden, een verschijnsel, dat niet zelden voorkomt en dat dan een snelle afvloeiing der onderste luchtlagen ten gevolge heeft.

De boot kon nu meer naar het oosten koersen en dezen weg vervolgen, totdat de vuurtoren van Eddystone in zicht kwam, om dan scherp naar het noorden te varen en zodoende de haven van Plymouth te bereiken.

Alle opvarenden haalden verruimd adem, toen het vreeselijke rollen en stampen van het schip werkelijk verminderde en daarmee ook den armen zeezieken verademing bracht. Al werd het schip nog heftig heen en weer geworpen, toch was de toestand nu veel verbeterd, vergeleken bij dien van zooeven.

De kapitein liet reeds weder de tot nog toe gesloten kajuitdeuren openen.

Een paar zeevaste passagiers waagden zich spoedig aan dek en de drie Engelschen behoorden tot hen, die den frisschen zeewind in volle teugen gingen inademen.

Zwijgend, hun sigaar rookend, keken zij naar de woest rollende baren.

Mr. Fox rookte met lange trekken zijn sigaar en na een poos begon hij:

— Mr. Wright, wij hebben, geloof ik — den hemel zij dank — de verzegelde flesch nu niet meer noodig! Over eenige uren zijn we in de haven van Plymouth!

— Dat wil ik met u hopen, Mr. Fox, zei Wright, maar vergeet vooral niet, dat wij nog steeds geen vasten bodem onder onze voeten hebben!

Fox lachte.

— O, wat zou er nu nog kunnen gebeuren? Ik geloof, dat we het gevaar achter den rug hebben!

— Zoo, denkt ge?

— Ongetwijfeld, Mr. Wright!

— Ik vind, dat ge al te optimistisch zijt. Hebt u daar reden voor, Mr. Fox?

— Kijk eens, hernam Fox, daar, aan den horizon schittert door de avondschemering een licht. Dat is de vuurtoren van Eddystone. Heel spoedig zullen we dit beroemde lichtbaken bereiken hebben. Ik ben er van overtuigd, dat ik dezen nacht nog, al zal het ook misschien flink laat worden, mijn vermoeide leden zal kunnen uitstrekken in een lekker zacht hotelbed. Van

Eddystone is Plymouth maar kort meer verwijderd!

— Zeker! antwoordde Mr. Wright op zakelijken toon, wij zullen dan maar hopen onze verzegelde flesch niet noodig te hebben, maar toch tot onze ontschepping onaangeroerd laten!

De drie mannen keken eens naar den vuurtoren, die zoo allervriendelijkst knipoogde, en het scheen hun toe, alsof hij met zijn groote, schelle lichten wilde zeggen:

— Spoedig zal uw lange, vervelende zeereis een eind hebben genomen!

Maar toen gebeurde plotseling iets heel merkwaardigs. De wind werd hoe langer hoe flauwer en nam meer en meer af. Na vrij korten tijd was hij afgezakt tot een labberkoelte. Tegelijkertijd echter was het, alsof de wolken steeds dieper en dieper zakten; alsof een onzichtbare macht neerstreek over den zeespiegel.

Wolkenflarden scheurden zich af van den loodkleurigen hemel en reeds omhulden eenige zware wolkenluiers de hooge masten. Steeds dikker en dikker stapelden zij zich op. In de sombere lucht ontstond een gewirwar van vaalgrauwe nevelgordijnen, die steeds dieper en dieper zonken, het geheele schip omhulden en den horizon onzichtbaar maakten.

Al spoedig was de nevel zóó dicht, dat de vuurtoren nog slechts vaag zichtbaar bleef.

Intusschen was de bemanning van het schip druk in touw gekomen. Reeds bij het eerste teeken van de weersverandering wist de ervaren kapitein, wat gedaan kon worden. De gang van het schip werd vertraagd, de roode en groene lichten aan bakboord en stuurboord werden versterkt en vermeerderd.

Hoofdschuddend keek Mr. Wright naar al deze voorzorgsmaatregelen en met groote bezorgdheid zei hij tot zijn collega's:

— Eén vijand hebben wij overwonnen, maar de ergste nadert nu, het meest geduchte gevaar voor den zeeman, de verschrikkelijke mist.

Deze is daarom zoo gevaarlijk, omdat de mist een vijand is, die wijkt en een wijkende vijand blijft met onverminderd gevaar dreigen.

— Ik vrees, Mr. Fox, dat ge dezen nacht afstand zult moeten doen van het lekkere, zachte hotelbed. Laat ons in den salon gaan, heeren, het wordt hier wel wat onbehagelijk!

De anderen knikten toestemmend en gingen met hun leider de kajuittrap af.

Weinig dachten zij toen, dat zij, in plaats van in een lekker, zacht hotelbed, een rustplaats zouden vinden, voor eeuwig, in 't koude, natte, verraderlijke element.

Dichter en dichter werd de nevel, hoe langer hoe meer werd het uitzicht belemmerd. Spoedig

liet men de sirene der „Tasmania“ werken en deze gierde haar loeiend, melancholiek geluid door den stikdonkeren nacht, de voorbijtrekkende schepen tegemoet.

De avond verstreek meer en meer en eindelijk passeerde de stoomboot den vuurtoren van Eddystone, waarvan het licht, dat anders zichtbaar is op mijlen afstand, thans als een flauw kaarslichtje af en toe schemerde door de dichte nevelsluiers. Het was nu zaak, den koers te veranderen en noordwaarts te sturen.

Dit geschiedde.

Mat schemerde de vuurtoren thans van de voorzijde, terwijl 't licht eerst van links kwam. De richting naar het noorden was ingeslagen. Van den oostkant weergalmden nu van verschillende zijden eveneens de dreunende, een-tonige geluiden van vreemde stoomschepen, die, evenals de „Tasmania“, als het ware op den tast den weg zochten naar de veilige haven van Plymouth en den steeds dikker wordenden mist trachtten te ontvluchten.

Thans was het zaak, met de uiterste voorzichtigheid, alsof het voetje voor voetje ging, te navigeeren en daarbij voortdurend de sirene te laten hooren, opdat elke aanvaring vermeden kon worden.

Slechts op hun gehoor en op het compas konden kapitein en stuurlieden zich nog verlaten. Met het bloote oog kon men thans zelfs niet meer het dek van het schip geheel overzien.

Ontzettend dik lag een afschuwelijke, dichte mist als een zware last, als een ondoordringbaar gordijn over de watervlakte en op het stoomschip.

Dan gierde plotseling van de rechterzijde, in de onmiddellijke nabijheid, de sirene van een naderend schip.

De „Tasmania“ antwoordde met korte tusschenpoozen. Een onbestemde, vormlooze massa doemde eensklaps zijwaarts uit de nevelen op, omgeven door rood en groen licht.

Een uitroep van schrik klonk uit de monden der zeelieden.

Zij zagen, dat een groote, ontzagwekkende mailboot naderde, die den weg van de „Tasmania“ kruiste.

De kapiteins van beide stoomboten waren zich volkomen bewust van het dreigende gevaar. In allerijl werden de sturen omgegooid, in de hoop, dat uitwijken nog mogelijk zou zijn.

Te laat!

Het volgende oogenblik reeds trof de hooge, scherpe voorsteven van het vreemde schip de „Tasmania“ in volle bakboordszijde.

Een hevige stoot, een kraken en bersten van planken en spanten werd gehoord; toen siste

witte stoom naar boven uit de ketels van het ongelukkige, aangevaren schip.

De passagiers, die door doodsangst werden aangegrepen, gilden en jammerden op hartverscheurenden toon. Overal heerschte vreeselijke angst en verwarring en in het volgende oogenblik liepen de passagiers als zinneloos rond over het dek van de „Tasmania“.

De botsing was vreeselijk geweest, ondanks de vertraagde vaart.

De voorsteven van het vreemde schip was als een wig in den romp van de „Tasmania“ gedreven. Het scheen, alsof het onmogelijk zou zijn, de schepen weer van elkander te verwijderen. De schroeven begonnen achteruit te slaan; overal aan boord werden lichten ontstoken; Bengaalsche vuren deed men ontbranden, om door den vervaarlijken mist te kunnen heen zien.

Spoedig bleek, dat de boeg van het onheilbrengende schip zwaar geleden had, maar dat de schade zich bepaalde tot het gedeelte, dat boven water uitstak, zoodat voor dezen bodem zoowel als voor de bemanning weinig te vrezen was.

Maar het aangevaren schip, hoe stond het daarmee?

De bakboordszijde van de „Tasmania“ was als bordpapier ingedrukt. Door den gespleten scheepswand stortten stroomen zeewater naar binnen. Het schip maakte hevig slagzij en werd door de nog steeds onstuimige zee heen en weer geslingerd. Uit het inwendige van het vaartuig stegen reusachtige wolken stoom en damp op, die werden veroorzaakt door het binnenstroomende water, dat het vuur onder de ketels bluschte.

Het personeel in de machinekamer was redeloos verloren; het binnenstroomende water bracht den stokers en machinisten een snellen dood.

In de kajuit heerschte de grootste paniek. Het binnendringende water hield de deuren van de hutten gesloten, zoodat de ongelukkige passagiers waren ingesloten.

Hier hoorde men een weeklagende moeder met haar schreiend kind, dat zij angstig tegen zich aanklemde; daar sloeg een man met zijn vuisten vol vertwijfeling op de deur van zijn hut, die hij tevergeefs trachtte te openen, daar ze door het aanstroomende water werd dichtgekneld.

Anderen weer trachtten de lichtsacht te bereiken en op dek te komen, door hier langs naar boven te klauteren.

Overal vielen wanhoopsscenes voor, overal werden gillende, schelkklkende hulpkreten

vernomen, terwijl de ongelukkigen, die het dek wel hadden weten te bereiken, als wanhopigen door elkander liepen.

Een ieder, zonder acht te slaan op zijn medemenschen, was er alleen maar op bedacht om het veege lijf te redden, zichzelf in veiligheid te brengen.

De toestand was vreeselijk.

Toen het onheil geschiedde, zaten de drie Engelschen in den rooksalon.

Mr. Fox vloog naar zijn hut en haalde daaruit een ijzeren cassette te voorschijn, waarmede hij naar boven trachtte te vluchten.

Helaas! Door deze minuten oponthoud had hij de kostbaarste oogenblikken verloren. Door een plotseling binnenstroomende golf werd hij omvergeworpen; nog een korte, wanhopige worsteling en de man had, geheel in tegenstelling met zijn gedachten, een rustplaats gevonden in dit koude, natte doodsbed.

Mr. Wright had terstond het gevaar begrepen. Hij wierp zijn sigaar weg en 't volgende oogenblik had hij de verzegelde flesch gegrepen, deze in den zak van zijn overjas gestoken en was toen met één sprong de kajuitstrap opgerend, gevolgd door zijn collega Allan.

Aan dek gekomen, zag hij onmiddellijk, dat het schip verloren was. De slagzij was nu zóó hevig, dat men zich vast moest houden, om niet van dek in zee te glijden.

Plotseling klonk een geweldige slag; het schip trilde als een gewonde reus. Mr. Wright zag, hoe het midden van het schip zich opende als een gebarsten noot — allerlei voorwerpen en menschelijke lichamen vlogen door de lucht en tegelijkertijd zakte het achterschip snel in het water weg.

Nog één oogenblik, en ook hij zou door de golven worden opgeslokt; met een energiek gebaar haalde hij de verzegelde flesch uit den zak en slingerde haar op grooten afstand van het zinkende schip in zee.

Toen sloten de golven zich boven hem.

De stoomketels waren ontploft, een hoop

wrakhout steeg als een wolk ten hemel en het volgende oogenblik was de trotsche „Tasmania” met al haar opvarenden en haar schatten aan goud in de diepte verdwenen.

Op een veertigtal meters van de rampzalige plek verwijderd, dobberde op de meterhooge golven de eenigste sloep met overlevenden, die zich hadden kunnen redden.

Aan bakboordzijde had men door de slagzij geen sloepen te water kunnen laten, terwijl de anderen, nog vóór zij het water bereikt hadden, door het heftig slingeren van het schip tegen den wind te pletter waren geslagen, zoodat de inzittenden in het water vielen en weldra door de woedende golven en draaikolken waren verzwolgen. Slechts één sloep was behouden gebleven en de inzittenden roeiden als bezetenen, om buiten het bereik van de hevige zuiging, die het zinkende schip veroorzaakte, te blijven.

Eenige uren na de ramp, toen de woeste zee wat bedaard en de dichte mist een weinig opgetrokken was, kruiste een aantal motorsloepen, die door de havenautoriteiten naar de plek van de ramp waren gezonden, door dit gedeelte van de zee, dat zij afzochten naar eventueel nog drijvende drenkelingen.

Inderdaad mocht het hun gelukken, een paar half bewusteloze passagiers, die zich met touwen aan drijvend wrakhout hadden vastgebonden, op te visschen, maar overigens was hun moeite tevergeefs. Van het eertijds zoo statige schip was niets meer te ontdekken.

De scheepsramp kostte aan tweehonderd vijf en tachtig menschen het leven, nog gezwezen van de enorme materiele schade.

De bladen, die deze bijzonderheden meldden, maakten echter geen gewag van de verloren gegane goudlading, om de eenvoudige reden, dat niemand hiervan wist. Alleen de regeering en de hooge beambten van de Engelsche Bank waren op de hoogte en maakten reeds een dag na het bekend worden van de schipbreuk voorbereidselen, om het gezonken goud weder naar de oppervlakte te brengen.

HOOFDSTUK II.

DE VERZEGELDE FLESC.

Nu eens dansend op een witgekopte golf, dan weer naar beneden gezogen door de draaikolken van donkergroen water, straks bijna vermorzeld door de mokerende slagen van de geweldige golven, die haar hemelhoog ophieven, om haar het volgend oogenblik te laten neerploffen in afgronden van schuim, dreef de door Mr. Wright aan de zee toevertrouwde flesch met haar waardevollen inhoud vele dagen heren derwaarts op de eindelooze zee rond.

Nu eens was zij vlak bij de Fransche kust, maar dan kreeg een sterke onderstroom haar te pakken en voerde haar snel in tegenovergestelde richting terug. Een paar dagen later werd zij voor een ondeelbaar oogenblik waargenomen aan boord van een voorbijvarend schip, maar vóór de passagiers den kapitein daarvan in kennis hadden kunnen stellen, hadden de golven haar weer meegevoerd en dreef zij weer naar de Engelsche kust, om daar elk oogenblik gevaar te loopen tegen de krijtrotzen te worden verbrijzeld.

Doch niets van dat alles gebeurde. Dagen lang bleef zij ronddrijven, de dagen werden weken, de weken maanden en reeds was de scheepsramp van de „Tasmania” door het wufte publiek vergeten, toen de flesch eindelijk door een sterken westen wind werd medegevoerd naar de Belgische kust, waar de bekende onderstroom niet zoo veelvuldig optreden als op de Fransche en Engelsche kust.

Aan het strand te Ostende heerschte groote drukte. De vloed was sinds een uur ingetreden en het badstrand vol bezoekers.

Dames en heeren, alleen gehuld in de strak spannende badtricots, sprongen en plasten in het koele nat en allen hadden groote pret.

De zon scheen heerlijk warm en alles wees er op, dat het een heete dag zou worden.

Een slank gebouwd heer nam zijn panama af en zei tot zijn blonden metgezel:

— Wel, Charles, wat zou je ervan denken, als wij ook eens een bad gingen nemen? Dat vroolijke gedoe in het water trekt mij wel aan.

— Ik ben er direct voor te vinden, Edward; de golfslag is prachtig en ik verlang naar een verfrissching.

De twee vrienden gingen naar de badkoetsjes en al gauw plasten zij in de golven.

Daar kwam een groote golf aanrollen en... maar wat was dat? De kleinste der twee voelde een hevigen stoot in den rug en stiet een kreet uit.

— Wat is er, Charles? vroeg zijn vriend.

— Hier, dit... d a a r !

Charles deed een greep in het schuimende water, dat terugvloeyde en haalde toen een door zeewier omwonden champagneflesch voor den dag.

— Dat dingetje vloog tegen mijn rug op!

De donkere, slanke man, wiens atletische lichaamsbouw onder zijn tricot duidelijk zichtbaar was, bekeek de flesch opmerkzaam en toen hij het zeewier verwijderd had, zag hij spoedig, dat de flesch een stuk papier bevatte, dat waarschijnlijk door zeelieden in tijd van nood was geschreven en, in de flesch geborgen, aan de zee toevertrouwd.

— Kom, Charles! riep hij uit, hier is het niet de plaats om te zien, wat er in zit. Het glas is dof geworden, het adres van den inliggenden brief is niet te lezen. Wij leggen de flesch in mijn badkoetsje en zoeken straks een veilig plaatsje, om den inhoud te onderzoeken.

Na een poosje gingen de vrienden uit het water en een half uurtje later zat het tweetal tegen een duinhelling, die hen voor nieuwsgierige oogen verborg. Toen brak de grootste der twee de flesch open en vond papieren, die geadresseerd waren aan de Engelsche Bank.

— Wel wat drommel! riep hij verbaasd uit, dat is niets meer of minder dan een verhaal over goudkisten op de „Tasmania”, die op de reede van Plymouth is vergaan. Eenige maanden geleden hebben de kranten daarover uitvoerige verslagen gehad, herinner je je niet, Charles?

— Zeker, er was toen sprake van, dat de schatten door duikers zouden worden opgehaald. Maar omdat het weer te ruw bleef, werden verder geen pogingen aangewend. Men denkt nu, in den zomer, nu de zee kalm is, met het duiken te beginnen!

— Juist! Dat stond allemaal in de Times. Zie je, Charles, op dit papier staat precies aangegeven, in welk deel van het schip het goud ligt, want je begrijpt, dat de goudstaven niet als gewoon passagiersgoed werden verscheept. En nu zal die boel worden opgehaald — hm, — ja, zie je, Charles — hm, — dat is juist een kolfje naar mijn hand, Charles — hm!

De twee vrienden keken elkaar een oogenblik aan en glimlachten. Ik geloof waarachtig, dat jij die schatten wilt ophalen! zei de jongste.

— Maar natuurlijk heb ik lust — natuurlijk! Als ik de Engelsche Bank een paar millioentjes kan afhandig maken, zou mij dit lang niet onwelgevallig zijn.

— Wat staat er in dien brief, Edward, die er bij ligt?

De aangesprokene vouwde den brief open en las de volgende woorden:

Aan miss Lucie Watkins,

Londen, Shooters Hill road 12.

Als de „Tasmania” vergaat, tracht dan

mijn waterdichte cassette, die mijn geld en testament bevat, op te sporen. Aanvaard mijn groet van gene zijde van het graf.

Je toegenegen neef,

Richard Fox.

Daar zijn vriend hem met groote, vragende oogen aanzag, ging hij voort:

— Miss Lucie Watkins moet gewaarschuwd worden, Charles, maar de bank moet zich zelf maar helpen. Voor het meisje is het natuurlijk van belang, het testament en het geld in haar bezit te krijgen. Hm, wij zullen miss Watkins in Londen gaan opzoeken!

— Toch nu niet?

— Neen, maar wel gauw! De tijd dringt. De „Tasmania” is in April vergaan. Sinds dien tijd is de verzegelde flesch onderweg. Dat is niet vreemd, want er gaan soms maanden voorbij, voordat zoo’n in zee geworpen flesch gevonden wordt.

’t Is nu begin Juli en intusschen kan er heel wat gebeurd zijn, dat het noodig maakt, dat miss Watkins dit briefje ontvangt.

Ga nu maar mee, want het is tijd voor de lunch. De flesch laten we in de duinen liggen, maar de papieren nemen we mee. Daar kunnen we nog veel plezier van beleven. Voorloopig echter denken we daaraan niet; het eenige, dat me op het oogenblik belang inboezemt is, hoe onze maaltijd is klaar gemaakt, want om het heel duidelijk uit te drukken — ik rammel van den honger.

Een oogenblik later waren beiden op weg naar het groote Strandhotel, dat naast het Kurhaus boven op de promenade staat en uit de vensters waarvan men een schitterend uitzicht heeft over de zee.

Terwijl de twee vrienden aan een hoektafeltje in de ruime en fraaie zaal van het Grand Hotel zich het eten goed laten smaken, zullen wij ze aan den lezer voorstellen.

Misschien wekt ’t al geen verwondering meer, wanneer wij met de deur in huis vallen en den oudste en langste der twee bekend maken als John Raffles oftewel Lord Edward Lister, de bekende en toch weer onbekende gentleman-inbreker, die, daar hij door de politie van alle landen der oude en nieuwe wereld met evenveel ijver wordt gezocht, doch nog nimmer is gevonden, de Groote Onbekende wordt genoemd.

Zijn tafelbuurman en eeuwige metgezel is Charles Brand, zijn vriend.

Is John Raffles lang, slank en donker van uiterlijk, met een paar mooie, doordringende

grijze oogen, die soms met een metaalglans kunnen schitteren, zijn vriend Brand is in alle opzichten het tegendeel. Hij is wel een hoofd kleiner dan Raffles, heeft krullende blonde haren en vroolijke, bijna kinderlijk blauwe oogen. Zijn gelaat is blozend en zijn mond tot lachen geneigd.

Raffles daarentegen is veel ernstiger, al zou men dit misschien niet direct verwachten. Hij is echter geen gewone dief en zeker niet in de ongunstige beteekenis, die men gewoonlijk aan dat woord hecht.

Want wèl neemt hij sommigen menschen geld af, maar dat is nimmer het geval, wanneer het eerlijke lieden betreft, die op hun beurt weten te geven van hun overvloed aan hen, die minder goed bedeed of noodlijdend zijn.

Alleen dan, wanneer hij weet, dat iemand door onbillijke winsten of op oneerlijke wijze zijn rijkdommen heeft verkregen en dan nog vergeet, dat er menschen en instellingen van liefdadigheid zijn, die op zijn medelijden reke-

nen, dan grijpt hij in, brengt een bezoek aan de brandkast en weet die op gewoonlijk geniale wijze te openen en... wat leeger te maken.

Door deze handelwijze heeft hij zich natuurlijk onder en boven de wet geplaatst. Hij weet dat en stoort er zich niet aan. Ook weet hij, dat hij zichzelf daardoor tot een vijand van den staat en de politie heeft gemaakt, maar dat deert hem alles niet.

Mèt zijn diefstallen is zijn strijd tegen de politie, den staat en de misdaad even bekend.

Nu onze lezers dit weten, zal het hun niet verwonderen, dat hij zijn zinnen op het goud van den staat heeft laten vallen en plannen beraamde om dat machtig te worden.

Dat het ophalen van het goud met haast onoverkomelijke moeilijkheden gepaard zal gaan, is hem hiervoor geen beletsel. Dergelijke avontuurlijke gevaren trekken hem juist aan en de gedachte aan het goud, waarmee hij weer veel goeds zal kunnen stichten, moedigt hem aan.

PIRATE



VIRGINIA CIGARETTES

HOOFDSTUK III.

OP ZOEK.

Raffles was met Charles Brand naar Londen gereisd om miss Lucie Watkins op te zoeken.

Zij hadden hun intrek genomen in een onaanzienlijk hotel, waar zij zich in het vreemdelingenregister hadden laten inschrijven als kooplieden, die in Londen zaken kwamen doen.

Wij vinden het tweetal terug op weg naar Shooters Hill road, waar, zooals op het adres van den gevonden brief stond, miss Watkins moest wonen.

De heeren zagen er nu uit als provincialen.

Aan het einde der straat zagen zij een vriendelijk klein huisje met zorgvuldig onderhouden tuin.

Hier moest de gezochte wonen.

Raffles moest verscheidene keeren bellen, voordat zich schuifelende voetstappen deden hooren en de deur geopend werd door iemand met een scherp besneden gelaat, omgeven door een grauwen, woesten baard.

— Wat verlangen de heeren? vroeg de man, die volgens het naambordje op de deur Simonson heette.

— Wij wenschen miss Watkins te spreken! antwoordde Raffles.

De man scheen verrast.

— Kent ge miss Watkins dan? vroeg hij.

— Dat niet! Maar wij moeten haar spreken, want wij hebben zeer belangrijke mededeelingen voor haar.

— Zoo, belangrijke mededeelingen?

— Ja, héél belangrijk!

— Zoo, zoo! Dan spijt het me u te moeten zeggen, dat die dame hier niet woont.

Ik bewoon dit huis met mijn gezin, maar ik weet wel, dat zij hier heeft gewoond, want ik heb het huis van haar familie gekocht, die het van een oom erfde!

— Is die oom verdronken bij den ondergang van de „Tasmania“?

— Ja, juist. Hij is verdronken met de „Tasmania“, op reis van Sydney naar Plymouth.

Maar komt toch binnen, heeren, komt toch binnen. Ge kunt hier toch niet op de mat blijven staan.

De heer Simonson, die niettegenstaande zijn verwarden haardos en baard een heel vriendelijk man bleek te zijn, liet hen nu plaats nemen in een gezellig gemeubelde voorkamer.

Toen men gezeten was, ging de man met zijn verhaal voort:

— Ja, dat was een heele geschiedenis, toen de „Tasmania“ verging en wat zoovelen menschen het leven kostte. Die arme meneer Fox was daar ook bij; ik geloof, dat hij de reis op de boot meemaakte om te passen op het goud, dat met het schip naar de Bank van Engeland werd vervoerd.

Zijn dood bracht een groote consternatie te weeg in de familie, die hier in huis woonde. Want onmiddellijk na het bekend worden van de ramp, vertrok miss Watkins met haar broer.

Het schijnt, dat ze met den jongen mijnheer Fox, een neef van den omgekomen bankbeambte, op niet al te goeden voet stond, hetgeen me niets verwondert, want het schijnt, dat dit heerschap een zeer lichtzinnig leven leidde en miss Watkins was een keurig meisje.

Daar de jonge mijnheer Fox het huis voor hem alleen waarschijnlijk te groot vond, heeft hij het te koop aangeboden en ik heb het van hem gekocht.

— Was de heer Fox familie van miss Watkins? vroeg Raffles.

— Neen, mijnheer, antwoordde Simonson, tenminste niet in direct verband. Zij was de dochter van een halfzuster van den verdronken mijnheer Fox. Haar moeder stierf vijf jaar geleden en haar vader voor negen jaar. Mijnheer Fox steunde zijn stiefzuster en later haar kinderen regelmatig.

— Hoeveel kinderen waren er, mijnheer Simonson? vroeg Raffles.

— Twee, mijnheer. Miss Lucie en haar tienjarig broertje Tommy.

— En die twee zijn dus al maanden geleden vertrokken! Weet u niet waarheen?

— Neen, mijnheer. Ik heb na dien tijd nooit meer iets van haar gezien of gehoord.

— Waar woont Mr. Fox junior dan?

— Die woont in de Oxfordstreet.

— Hm! Zoo! Dank u, mijnheer Simonson! U weet dus niets van miss Watkins?

— Niets!

— Goed, ik dank u. U zult mij een grooten dienst bewijzen, niemand te zeggen, wie u vandaag heeft bezocht.

De heer Simonson beloofde dit.

— Goed! Vertel me nu, alstublieft, hoe miss Watkins en haar broer er uitzien! Ik ken ze niet en zal ze toch moeten herkennen! hernam Raffles.

— Daar kan ik u prachtig mee helpen! zei Simonson. De overleden meneer Fox heeft mij drie jaar geleden bij zijn laatste bezoek een foto gegeven. Daar stond broer en zuster op. Ze zien er nog net zoo uit.

Simonson ging de kamer uit en kwam eenigen tijd later met een foto terug.

— Mag ik dat portret een poosje houden? vroeg Raffles.

— Zeker, zoolang als ge wilt!

— Goed; ik zal het u spoedig terugsturen! Adieu, mijnheer Simonson, ik dank u wel!

Raffles vertrok met Charles en werd door Simonson beleefd uitgelaten.

Raffles en Charles gingen dien namiddag

naar de straat, waar volgens het zeggen van Simonson, Mr. Fox junior woonde.

Het was een nauwe straat in een der oudste gedeelten van Londen.

Raffles keek eens naar de gevels.

— Die oude gebouwen hebben alle hun geheimen, Charles, zei hij. Bijna ieder gebouw heeft zijn donkere kelders en zijn verborgen uitgangen. Daar werden vroeger schatten geborgen, maar thans worden in die donkere gewelven niet zelden allerlei misdaden bedreven.

— Het zou mij niets verbazen, als die Mr. Fox alle reden had om juist hier te wonen.

— Kijk eens, Charles, daar, in dat alleroudste huis moet hij wonen.

— Het ziet er meer uit als een roovershol, meende Charles.

— Weet je, wat voor menschen hier wonen?

— Neen!

— Meestal zij, die zich met helen en woe-keren afgeven. Mijn vriend, de politie-inspecteur Baxter, heeft in deze straat een paar speciale vrienden, die hij graag met een bezoek vereert, als hij naar gestolen waar zoekt.

— En vindt hij dan iets?

— Neen, zoo dom zijn die heeren niet! Maar vooruit, laat ons naar Mr. Fox gaan, jongen, en pas op je tellen.

Beiden bleven staan voor het oude huis.

Raffles drukte den deurklink neer. De deur was gesloten.

Nu liet hij den ouderwetschen klopper eenige malen op de deur neervallen.

Aan de binnenzijde weerklonken al spoedig voetstappen. Een luikje werd geopend en daarvoor vertoonde zich het gelaat van een niet onknappe vrouw.

Zonder af te wachten, zei zij, na met scherpen blik de bezoekers te hebben gemonsterd:

— Mr. Fox is niet thuis. Komt later maar eens terug.

— Dat is jammer! antwoordde Raffles, ik heb zoo weinig tijd, want de politie zit me op de hielen.

De vrouw glimlachte, knikte en zei:

— Ik heb u nog nooit hier gezien!

— Dat geloof ik best. Ik werk ook niet in Londen, meestal in de kustplaatsen.

— En wat brengt ge?

— Een fijn horloge met ketting, fluisterde hij.

— Goed, ik zal open doen.

De deur werd geopend en nu zagen de vrienden een forsche, knappe vrouw, zorgvuldig gekleed, die achter het tweetal de deur weer stevig sloot. Zij bracht de heeren door een

lange gang naar een net gemeubelde woonkamer en vroeg toen, op Charles wijzend:

— Dat is toch geen dwarskijker?

— Kun je begrijpen! 't Is nog een groentje, maar best te vertrouwen, hoor.

— Goed! Wacht dan hier maar; de baas komt dadelijk!

Zij ging de kamer uit en liet beiden alleen.

Het scherpe oor van Raffles hoorde, dat buiten een grendel werd voorgeschoven. Zij zaten dus voorloopig gevangen.

— Om Godswil, Edward, waar zijn we hier beland? vroeg Charles angstig.

— Wij zijn, zooals ik reeds dacht, in het hol van een heler geraakt, beste jongen, fluisterde hij in de Fransche taal tot zijn vriend. Wees voorzichtig, Charles en praat niet te veel. Ik ben overtuigd, dat wij vanuit een andere kamer worden begluurd. Men vertrouwt ons niet.

Toen sprak hij op luiden toon:

— Die dame schijnt ons niet erg te vertrouwen, maar ik neem het haar niet kwalijk, zij kent ons immers niet! Ik hoop nu maar, dat Mr. Fox heel gauw komt, dan kunnen we onze zaakjes met hem afdoen.

De beide vrienden keken eens in de kamer rond en toen door het venster, dat op de binnenplaats uitkwam.

Daar bemerkte Charles, dat zich achter een luchtgat in den muur, juist tegenover het venster, een hand bewoog.

Hij keek nauwkeuriger toe en zag nu, dat een paar musschen naar de hand vlogen en dan ijverig gingen pikken. De hand verscheen weer, zonder dat de diertjes verschrikt terugweken.

Waarschijnlijk werd daar telkens nieuw voer neergelegd.

Charles zag duidelijk, dat een dames- of kinderhand het voer moest strooien, want de hand was fijn gevormd.

Juist wilde hij zijn vriend op deze ontdekking opmerkzaam maken, toen deze opstond en door een teeken te kennen gaf, dat Charles niets moest zeggen.

Raffles, die al rookend in zijn stoel had geleund, had intusschen de wanden der kamer scherp bekeken en opgemerkt, dat ergens bovenaan een schuifje werd geopend, waardoor hij en zijn vriend natuurlijk van bovenaf bespied en beluisterd werden.

Nu werd het schuifje gesloten en op de binnenplaats verscheen de vrouw, die hen had opengedaan.

Raffles fluisterde Charles toe:

— Let eens op, wat die vrouw gaat doen en zeg mij, als zij weer in huis gaat.

Toen sprong hij onhoorbaar op en trachtte een kleine kast, die tegen den muur stond, op zij te schuiven.

Dat ging vrij eenvoudig.

Hij knikte tevreden, want deze kast verborg, zooals hij reeds gedacht had, een deur, die eveneens gemakkelijk was te openen. Hij keek nu in een nauwe, smalle gang, die hij gaarne nader had onderzocht, maar de vrouw, die op de binnenplaats met een langen stok de musschen had weggejaagd, ging het huis weer binnen en Charles waarschuwde zijn vriend.

Deze ging onmiddellijk weer in dezelfde achttelooze houding in zijn stoel zitten en juist bijtijds, want kort daarop zag hij, dat het schuifje weer geopend was.

Nu klonk de klopper op de deur.

Het schuifje ging geruischloos weer dicht.

— Ha zoo, dacht Raffles, daar komt de heer des huizes.

Na korten tijd werd de deur van de aangrenzende kamer geopend.

Twee kijklende stemmen weerklonken luid en heftig.

Eensklaps werd de kamerdeur driftig geopend en met een bleek gelaat verscheen de vrouw op den drempel.

— Ik geloof, dat het daar binnen gevaarlijk wordt, fluisterde zij.

— Wie is daar dan? vroeg Raffles.

— Een handelsvriend, en — met een luiden schreeuw vloog zij plotseling weg.

In de kamer was de strijd voortdurend heftiger geworden. Meubels werden omgegooid, half gesmoorde kreten weerklonken.

De vrouw was de gang ingevlogen, gevolgd door Raffles.

Zij had de deur open gedaan.

Op den grond rolden twee mannen. Zij hielden elkaar stevig vast. In de hand van den een flikkerde een mes.

Zonder zich nog te bedenken, snelde Raffles toe, pakte de hand met het mes beet en ontwrong dit den vechtende. Toen drukte hij den arm naar beneden, waardoor de ander weer kon ademen. Raffles zag, dat dit Fox moest zijn.

Charles was nu ook binnengekomen en toen de vechtersbaas zag, dat hij tegen drie toch niets kon uitvoeren, hield hij zich muisstil.

— Vervloekt! bromde hij, wat heb jullie je in onzen strijd te mengen? Laat mij los!

— Wil je het geld nemen en kalm weggaan? vroeg Fox den man, die nog steeds door Raffles en Charles werd vastgehouden.

— Ik moet wel! bromde de overwonnene.

— Goed! zei Fox, en je zult zien, Jack, dat ik je niet heb benadeeld. Ik geef nog een pond toe, dan is de zaak all right?

— All right! knikte Jack. Willen de heeren nu zoo beleefd zijn me los te laten?

Fox knikte en Raffles en Charles gaven den man zijn vrijheid terug.

Deze stond met eenige moeite op, raapte de papieren, die op den grond gevallen waren, bij elkaar en grijnsde tegen Mr. Fox.

— Verduiveld onbeleefd, om je handelsvrienden zóó te bejegenen, Mr. Fox, grijnsde hij, maar even goede vrienden, hoor!

Het tweetal schudde elkaar nu broederlijk de hand en Fox bracht Jack naar de deur.

Toen de huiseigenaar weer binnen kwam, bracht de hospita een flesch jenever en glazen. Fox sloeg onmiddellijk den inhoud van zijn eerste glaasje naar binnen en liet zich toen nog twee keer inschenken.

Daarop lachte hij voldaan, reikte Raffles en Charles de hand en zei:

— Mijn dank, gentlemen, voor uw hulp. Jack is een driftkop. Hij grijpt vlug naar het mes, maar overigens is hij een brave jongen. Maar ik was er nou toch wel miserabel aan toe. Intusschen zou ik er maar niet verder over spreken, wilt ge?

Raffles en Charles beloofden allebei, dat ze zouden zwijgen als het graf.

Fox vroeg thans:

— Wie zijt gij en wie zendt u?

Raffles deed verlegen en krabde zich eens achter het oor.

— Mister Fox, wie wij zijn, zal u wel weinig kunnen schelen. En wie ons stuurt? Ja, in iedere herberg hoor je namen noemen, als je zaken te doen hebt.

— Ja juist, ja juist! beweerde Fox. Maar hoe moet ik u dan noemen?

— Noem mij maar fijne Willem! Zoo noemt mij iedereen in Liverpool. Ik heb dit oude spulletje maar voor hier aangetrokken. Draag anders beter spul!

— Alle duivels! Wat wil je in Londen, als je in Liverpool werkt?

— Nu, heel eenvoudig, Mr. Fox. Ik wil naar het vasteland. De grond wordt me hier te heet onder de voeten!

— Zoo, zoo! Ja, twee zulke knappe jongens moeten geholpen worden! Jullie zult zien, dat ik dankbaar ben. En tot de hospita:

— Miss Anny, ga boven eens dekken!

Miss Anny, die nog steeds vol zorg naar Fox keek, ging heen.

— En wat voor zaakje heb jullie nou? vroeg Fox.

Raffles haalde een gouden horloge en ketting te voorschijn en legde ze op tafel neer.

De oogen van den heler schitterden, toen hij de sieraden zag.

Hij liet den ketting door zijn vingers glijden en zei op vakkundigen toon:

— Goed werk, goed werk.

Toen keek hij Raffles aan en zei:

— Ik geef vijf pond. Is 't goed?

Raffles floot eens door de tanden, trok een leelijk gezicht en antwoordde:

— Dat ding is meer dan vijftien waard.

— Voor mij niet! Maar... ik geef er nog vijf pond bij, als — Hij keek zijn beide helpers onderzoekend aan.

— Nu, als?

Fox sloeg zich op de knieën dat het klapte.

— Ik vertrouw jullie, omdat je mij geholpen hebt. Wilt gij mij een dienst bewijzen?

— Welken? vroeg Raffles.

— Ge zegt, dat ge naar het vasteland gaat. Zoudt ge een persoon daarheen willen brengen? Ik leg er dan nog vijf pond op.

— Waar moet die persoon heen?

— Ge behoeft niet verder mee te gaan dan Calais. Daar wordt ze afgehaald en ge behoeft u verder om niets meer te bekommeren.

— Ge spreekt van een zij; is het een vrouw, die vluchten wil?

— Juist. Ik breng haar bij u op het schip en gij neemt haar mee naar Calais. 't Is overigens een heel fatsoenlijk zaakje. Als ge wilt, kunt ge dan tot het vertrek hier blijven.

Raffles streek het geld op, dat Fox hem overhandigde en knikte toestemmend met 't hoofd.

— Dat is in orde! zei Fox. Gaat nu maar in de kamer hiernaast om u wat op te knappen. We hebben nog drie uren tijd, voordat de boot vertrekt.

Fox verliet na deze woorden de kamer.

Raffles keek hem na, glimlachte eens en zei tot Charles:

— Jongen, jongen, mooier hadden wij het niet kunnen treffen! Ik wil vriendschap drinken met vriend Baxter, als wij niet miss Watkins naar Calais moeten brengen. Zij is hier in huis verborgen. Deze gang voert naar haar verblijf. Waar kan echter dat broertje zijn?

Wederom klonk de klopper op de deur.

Raffles zweeg en luisterde.

De stap van een man werd in de gang hoorbaar. Toen ging de deur open en Fox begroette een vreemdeling. Raffles keek eens naar boven — het spionschuifje was gesloten.

Vlug ging hij naar de deur en luisterde.

Twee stemmen spraken fluisterend met elkander. Zij spraken Spaansch en daar Raffles

deze taal uitstekend meester was, kon hij het gesprek goed volgen. Hij hoorde nu, dat miss Watkins inderdaad hier in huis was en dat de vreemdeling haar naar Zuid-Amerika wilde brengen, onder voorwendsel, dat zij zijn kinderen zou opvoeden.

De vreemdeling was echter, zooals Raffles uit enkele uitdrukkingen onmiddellijk begreep, een berucht handelaar in blanke slavinnen, die zijn slachtoffers naar Zuid-Amerika bracht en Fox was een ijverig handlanger van den schurk. Verder hoorde Raffles uit het gesprek, dat de vreemdeling nog met twee andere meisjes zou reizen.

Fox verklaarde, dat hij twee lieden had gevonden, die, zonder dat zij wisten waarom het ging, miss Watkins naar Calais zouden brengen.

Na eenig over en weer praten kwam 't tweetal tot het besluit, dat de vreemdeling miss Watkins reeds in Dover en niet in Calais zou overnemen.

Schreden naderden nu de deur, zoodat Raffles zich moest terugtrekken, maar hij had genoeg gehoord.

Een knaap bracht 'n paar dampende schotels binnen, twee flesschen bier en glazen. Hij zette alles op tafel en wilde heengaan.

Toen vroeg Raffles:

— Ben jij Tommy?

— Ik heet Tommy, sir; wat verlangt ge?

— Niets. Maar waarom heb je geschreid?

— Och, mijnheer, mijn zuster gaat vandaag weg en ik moet naar zee, maar ik heb er heelemaal geen lust in!

Tranen kwamen den jongen in de oogen.

Op medelijdenden toon vroeg Charles:

— Maar men zal je toch niet dwingen, Tommy?

— Toch wel! Mr. Fox wil het en dan moet het wel!

Van buiten gilte een schelle vrouwenstem:

— Tommy, waar blijf je?

Verschrikt vloog de jongen de deur uit.

Even later kwam Fox binnen en zeide op jovialen toon:

— Om zeven uur kunt ge naar het station gaan, heeren; daar ben ik dan ook met de dame, die u hier de deur heeft opengedaan en met de vrouw, die ge moet wegbrengen. In Dover neemt een heer dan uw taak over. Om acht uur vertrekt de trein. Ge moet met die dame niet meer spreken dan hoog noodig is.

Raffles, die smakelijk een cotelet verorberde, zei nu:

— Wel, sir, wat gaat mij die dame aan? Wij brengen haar naar Dover en daarmee basta!

— All right, gentlemen! Ik heb nog veel te regelen! Tot straks!

Hij ging de deur uit! Even later hoorde Raffles hem spreken met de hospita en toen het huis verlaten.

— Nu opgepast, Charles, zei Raffles. Nu is het tijd om te handelen en miss Watkins in veiligheid te brengen. Ik moet Tommy ook te voorschijn halen. Blijf jij hier, dan ga ik de hospita opzoeken!

Raffles opende de deur en ging de gang door naar de keuken. Daar zat Tommy heftig te schreien.

Raffles vroeg hem, waar de huishoudster was en het kind antwoordde, dat deze naar haar kamer op de eerste verdieping was gegaan, om zich te kleeden voor de reis.

Nu ging Raffles naar de kamer terug, beval Charles op den uitkijk te gaan staan en schoof de kast terzijde, waardoor de geheime deur zichtbaar werd.

Hij liep nu een lange gang door en kwam aan een kamerdeur, die dadelijk openging. De kamer was echter leeg, maar in een aangrenzend vertrek, waarin hij door het sleutelgat kon kijken, zag hij een jong meisje staan, waarin hij, naar de foto van Simonson, terstond miss Watkins herkende.

Hij klopte zachtjes en zag, dat het meisje verast opkeek. Toen beproefde hij de deur te openen, maar zij was gesloten.

— Wie is daar? vroeg miss Watkins.

— Een vriend, die gekomen is om je uit de macht van Fox te redden. Doe maar open!

— Ik heb geen sleutel! luidde het antwoord.

— Luister dan eens. Ik ken uw geschiedenis en ben gekomen om u te redden. Ga dus kalm mee, als men u naar het station brengt. Ge vindt mij daar.

— Ik zal gehoorzamen!

— Uitstekend!

— Maar Tommy?

— Voor Tommy zorg ik ook. Maar nu moet ik terug!

Raffles verwijderde zich snel en ging langs denzelfden weg terug.

Charles liep nog doodbedaard heen en weer. Er was niets gebeurd in zijn afwezigheid.

Nu liet Raffles zich door zijn instinct leiden en profiteerde van de gelegenheid, dat Fox niet thuis en de huishoudster op haar kamer was. Hij vloog zoo vlug als zijn beenen hem konden dragen naar den kelder; daar lagen allerlei wonderlijke meubels, zijden stoffen en huishoudelijke artikelen opgestapeld. Vooral trok een groote, met ijzer beslagen kist zijn opmerkzaamheid. Hij trachtte het deksel op te lichten

en dat lukte terstond. In de kist lagen horloges, gouden en zilveren sieraden en verscheiden andere kostbaarheden. Raffles' horloge met ketting lag er ook bij en glimlachend stak hij ze weer in zijn eigen zak.

— Mr. Fox moet zich wel heel veilig voelen, dat hij alles hier maar zoo open laat staan, dacht Raffles. Toen deed hij de kist weer dicht en ging terug naar het vertrek, waar Charles stond te wachten.

— Gelukkig, dat je terug bent, Edward, zei deze herademend. Ik verging van angst.

Raffles glimlachte.

— Mijn onderzoekingstocht is prachtig gelukt.

Lang bleef Raffles niet in de kamer. Hij ging naar de keuken, waar Tommy nog altijd zat te schreien.

— Houd moed, m'n jongen, zei Raffles, blijf je alleen thuis, als wij allemaal weggaan?

— Ja, sir. Dan word ik opgesloten. Ze zijn bang, dat ik wegloop.

— Opgepast, Tommy. Als je zuster wordt weggebracht, blijf je alleen, maar als je braaf bent, kom ik je halen en breng je weer naar

haar toe. Maar hou vooral je mond, want anders ben je verloren.

De oogen van den knaap schitterden.

— O, ik kan best zwijgen! Is het heusch waar, meneer, komt u mij halen?

— Zeker, mijn jongen, je kunt me vertrouwen. Hou je mond en wacht de dingen af, die komen zullen. Waar is miss Anny? Nog steeds boven?

— Ja, mijnheer!

— Goed! Zeg niemand, dat wij met elkaar gesproken hebben.

Raffles verdween en deelde Charles nu fluis- terend het plan mee, dat hij had ontworpen om de beide kinderen te redden.

Een uur later kwam Fox weer thuis en trad bij de vrienden binnen.

— Ik geloof, dat wij maar vast naar het station gaan, Mr. Fox, zei Raffles. 't Is hier erg taai en het is nogal ver.

— 't Is mij goed. Maar het duurt nog eenigen tijd, vóór de trein vertrekt.

Fox bracht zijn gasten tot de deur en liet hen met een knikje van verstandhouding uit.



HOOFDSTUK IV.

GERED EN IN VEILIGHEID.

Raffles slenterde met Charles de straat uit. Hij gaf zich het air volstrekt geen haast te hebben, omdat hij vermoedde, dat men hem na zou kijken, maar nauwelijks had hij den hoek van de straat bereikt, zoodat men hem niet meer zien kon, of hij strekte met een energiek gebaar zijn gestalte, zijn oogen begonnen met een harden metaalglans te schitteren en hij was geheel en al de oude.

— Charles, zei hij en zijn stem trilde van ingehouden geestdrift, Charles, we moeten in de straat komen, die achter het huis van Fox ligt. Eerst deze hoek en dan nog de volgende. Kijk, hier zijn we er al. Zie je daar die achtergevels? Nu, dat zijn de huizen van Oxfordstreet. Toen wij daar in die kamer moesten wachten, heb ik de situatie goed opgenomen en ik zie alles heel duidelijk voor me, alsof het op een kaart geteekend staat.

Kijk, dat huis ligt achter dat van Fox.

— Bedoel je het huis, waar die uitdragerswinkel is gevestigd? vroeg Brand.

— Juist, Charles, zei Raffles en nu is het zaak op te passen om te zien, wanneer Mr. Fox met zijn dames het huis verlaat. Jij zorgt intusschen voor een auto en wacht me daarmee aan het eind van de straat. Laat al het andere maar aan mij over.

Op den hoek van de straat, in een klein café, keken de vrienden uit naar het huis van Fox. Het duurde niet zoo lang, of zij zagen, dat het drietal het huis verliet.

Raffles betaalde de vertering en verliet met Charles het kroegje.

— Jij, Charles, vlug in de auto en wacht mij op den hoek!

Raffles ging nu het huis binnen, dat gelegen was achter dat van Fox. Hij liep het vlug door en op de binnenplaats kwam hij den uitdrager tegen. Toen deze begon op te spelen, greep Raffles hem in zijn kraag en onder bedreiging van hem te zullen worgen, waar Raffles niets van meende, want hij zou zelfs geen vlieg kwaad doen, sloot hij hem op in zijn eigen kantoortje. Nu had hij vrij baan.

Vlug als een kat klauterde hij op de binnenplaats langs een regenpijp naar de eerste verdieping, schoof daar een raam op en kwam op die manier ongedeed in een der kamers van het huis van Fox. Hij liep nu een paar verrekken door, totdat hij voor een gesloten deur kwam.

Raffles klopte — geen antwoord.

Met een looper opende hij de deur en daar zag hij Tommy vastgebonden op 'n stoel liggen. Groote tranen rolden den armen knaap langs de wangen.

— Is er niemand thuis? vroeg Raffles.

Tommy schudde ontkennend het hoofd.

— Kalm, ventje, sprak hij, ik ben dadelijk terug.

— Neen, niet weggaan alstublieft, smeekte het kind, neem mij mee!

— Voel je je sterk genoeg?

— Ja, ja sir! Ik ben alleen zoo verdrietig, dat Lucie weg is!

— Stil maar, zei Raffles, die zal je gauw genoeg terug zien. Eerst zullen we die touwen eens doorsnijden. Knellen ze je erg?

— Neen, sir, zei de knaap. Dat gaat nog al. Ik ben wel aan pijn gewoon. Mr. Fox is niet erg zachtzinnig.

Raffles klemde de tanden op elkaar en zei:

— Wacht maar, we zullen dat heerschap een mooie kool stoven. Met bekwame hand sneed hij nu de touwen, waarmee de knaap gebonden was, door, wreef zijn ledematen, die een beetje verstijfd waren en nam hem, toen hij zag, dat de knaap weer lopen kon, mee door de geheim egang, na hem en passant een pet te hebben opgezet.

Met eenige moeite kreeg hij den jongen zonder kleerscheuren uit het venster op de binnenplaats, gaf daarna den uitdrager zijn vrijheid terug, den man met een halve guinje schadeloos stellend voor het verlies van zijn vrijheid en snelde de straat op.

Op den hoek van de straat wachtte Charles Brand met de auto. Raffles stopte den knaap erin.

— Nu gaan we een ritje maken, zei hij, om het kind gerust te stellen.

Heel tevreden knikte Tommy met het hoofd.

Hij had al dadelijk heel zijn kinderlijk vertrouwen geschonken aan den mooien, slanken meneer en beloofde alles te zullen doen, wat er van hem verlangd werd, als hij maar niet naar zee behoefde.

Raffles bracht den jongen naar 'n reisbureau, gaf hem wat geld en deponeerde het benodigde bedrag voor alle kosten. Tommy zou met zijn geleider den volgenden trein nemen en des nachts nog in Ramsgate aankomen.

Raffles vroeg nu, of hij even van een lesse naar gebruik kon maken, om een brief te schrijven. Dit werd hem gaarne toegestaan en toen hij gereed was en de enveloppe adresseerde, zag Brand met eenige verbazing, dat de brief gericht was aan den hoofdinspecteur van politie, Phileas Baxter van Scotland Yard.

Brand zei niets, schudde alleen het hoofd. Hij wist, dat zijn vriend er van hield, grapjes met de politie uit te halen, maar hij vond ook, dat dit spelletje soms wel wat gevaarlijk was.

Toen Raffles gereed was, stond hij op, waarna hij en Brand afscheid namen van den knaap en vertrokken.

Vóór de Londonbrug stapten zij uit. Hun scherpe oogen hadden namelijk een taxi ontdekt, waarin Fox zat met zijn dames.

Zij betaalden hun chauffeur en gingen nu

vlug naar het station. Voordat zij echter daar binnen gingen, riep Raffles een dienstman aan, gaf hem den brief, dien hij even te voren op het bureau van overtocht had geschreven en beval den man, het schrijven direct te bezorgen.

Mr. Fox zat reeds met zijn dames in de wachtkamer, toen Raffles en zijn vriend binnenkwamen. Hij ging hen tegemoet en stelde hen voor aan miss Watkins. Het meisje vertelde hij, dat zijn beide vrienden, de heeren Smith en Warren, wel zoo vriendelijk zouden zijn om haar tot Dover te geleiden. Daar zou dan Mr. Castelli, een rijke Argentiniër, die miss Watkins als gouvernante voor zijn kinderen had geëngageerd, haar wel onder zijn hoede nemen.

Raffles deed zeer terughoudend tegenover het jonge meisje, dat hem van tijd tot tijd met onrustigen blik aankeek en dan weer de wachtkamer rondzag, alsof zij iemand zocht.

Hij begreep, wat het meisje verontrustte. Zij had hem niet herkend aan zijn stem en keek nu uit naar haar redder.

Mr. Fox was opgestaan en sprak nu achter in de wachtkamer met een heer met vollen zwarten baard.

— Dat is zeker die senor Castelli, dacht Raffles, de man, die nog twee slachtoffers meeneemt.

Fox kwam terug en drong er op aan, dat men nu zou instappen, daar het hoog tijd was.

Allen stonden op en galant bood Raffles de jongedame zijn arm.

Deze ging met gebogen hoofd mee naar een coupé tweede klasse.

— De koffers der jongedame zijn al vooruitgestuurd naar Dover, zei Fox. U hebt daar dus geen zorg voor.

Raffles stapte in, nadat hij er zich eerst heel nauwkeurig van had overtuigd, dat senor Castelli in een aangrenzenden wagon met twee jonge meisjes had plaats genomen.

Fox was goed geluimd en miss Anny eveneens. Toen de trein zich in beweging zette, groetten zij de vertrekkenden allervriendelijkst, waarop Raffles met een lachje antwoordde, dat meer spot dan vriendelijkheid had.

Toen de trein eenmaal het station had verlaten, sloot Raffles het venster. Zij waren met z'n drieën gebleven.

— U hebt me dus niet herkend, miss Watkins? vroeg hij nu. Ja, zie me maar niet zoo verbaasd aan, ik ben degen, wien ge een paar uur geleden door de deur hebt gesproken.

Miss Watkins droogde haar tranen en fluisterde:

— Hemel, hoe is dat mogelijk?

— Zeer eenvoudig. Mr. Fox is een aartschurk en ik bood mij aan om hem te helpen. Als hij wist, wie ik ben, zou hij zich nog wel twee keer bedacht hebben, voordat hij mijn diensten aannam.

Nu vertelde hij het jonge meisje, in welk groot gevaar zij had verkeerd en hoe het toeval haar gunstig was geweest.

Verder deelde hij haar nu mede, welk bericht de verzegelde flesch had bevat en dat haar broertje haar in Ramsgate wachtte. Vandaar zouden zij naar Ostende gaan, waar broer en zuster voorloopig in volkomen veiligheid zouden kunnen blijven.

Miss Watkins was overweldigd door al deze verklaringen en toch gelukkig, een helper in den nood te hebben gevonden.

In warme bewoordingen zegde zij haar helper dank.

— Mr. Fox wacht bovendien nog een verrassing, als hij thuiskomt, zei Raffles. Ik heb mijn vriend Baxter van Scotland Yard bericht, dat het daar een berucht helersnest is. Hij zal er wel over een uur zijn. We stappen te Canterbury uit den trein, maar pas in 't laatste oogenblik, opdat senior Castelli het niet in de gaten krijgt. Daar wachten wij op den volgende

trein, waarmee wij dan naar Ramsgate gaan en waar wij Tommy treffen.

Alles verliep volgens afspraak en gelukte volkomen.

In Canterbury zond Raffles een telegram naar Dover, om daar de politie attent te maken op Castelli, zoodat deze gearresteerd en zijn slachtoffers in veiligheid gebracht konden worden.

In Ramsgate ontmoetten broer en zuster elkander en de begroeting was allerhartelijkst.

Den volgende dag stak het tweetal over naar Ostende, waar het in het Grand Hotel — Raffles had daar kamers besteld — kon logeeren.

Een paar dagen later verklaarde Raffles, dat zijn plan nog slechts voor de helft was uitgevoerd, want dat hij het testament van den verdronkene nog niet bemachtigd had.

— Wij moeten dat papier van den bodem der zee halen, zei hij; laat dat maar aan mij over, miss Watkins. Ik hoop mijn doel te bereiken en naar Plymouth te gaan.

En het jonge meisje was er van overtuigd, dat alles, wat de energieke man van plan was door te zetten, ook inderdaad werd doorgevoerd.

HOOFDSTUK V.

OP DEN BODEM DER ZEE.

Den volgenden dag vertrok Raffles met Brand naar Plymouth.

Op de reede liep ongeduldig een chic gekleed heer heen en weer. Hij tuurde naar den ingang der haven en keek met groote belangstelling naar een naderende stoomboot.

Het was de boot, die door de Bank van Engeland gecharterd was, om den kostbaren inhoud van de „Tasmania”, die nog steeds op den bodem der zee lag, op te halen.

De chic gekleede heer was Mr. Fergusson, de president van de bank, die vol verlangen naar den terugkeer der boot uitzag, om te vernemen, hoe de eerste pogingen waren afgelopen. Direct toen de boot aan de kade meerde, begaf Mr. Fergusson zich snel aan boord, begroette den kapitein en een forschen kerel, die naast den kapitein stond, en ging met beiden naar de kajuit.

— Nu, hoe staat het er mee, Edmonds? Ben je geslaagd?

— Het gaat slecht, meneer, meer dan slecht. Het eenige, dat ik u met absolute zekerheid kan mededeelen, is, dat we weten, waar het wrak ligt. Wij hebben gedoken, toen het eb was, omdat dan alleen te werken is, want het wrak ligt in 12 vadem water, dat is ongeveer 72 voet en dat is eigenlijk te diep om met gewone duikerpakken te werken.

De grootste diepte was tot dusver tien vadem, en dat konden nog maar alleen heel sterke kerels met longen van ijzer bereiken, ofschoon

niet langer dan een half uur achtereen. U begrijpt dus, dat er met vloed geen sprake van is, dat we naar beneden kunnen gaan.

— Hoe lang kunnen de menschen onder water blijven? vroeg Fergusson.

— Ik kan voor het duiken maar twee van mijn mannetjes gebruiken, maar dat zijn ook jongens van ijzer, antwoordde Edmonds. En die kunnen niet langer dan een half uur beneden blijven. Ik heb vandaag zelf gedoken, maar ik verzeker u, dat het een duivelsch werk is.

— Zou het niet mogelijk zijn, nog meer duikers te werven? De bank geeft den duiker, die den schat ontdekt, een belooning van 1000 pond en aan wien hem boven brengt een van 10.000 pond. Dat is toch de moeite waard.

— All right, sir! Ik zou graag dat sommetje willen verdienen en mijn mannetjes nog liever, maar tegen de natuur kan niemand vechten.

— Ge weet nu toch nauwkeurig, waar het wrak ligt, nietwaar?

— Heel precies. Wij hebben er een boei aan verankerd.

— Mooi zoo!

— Maar de duikers zullen het zeer moeilijk hebben, om in het inwendige van het schip te komen, hernam Edmonds. Alles is verbogen en de ruimen zijn versperd door stukken ijzer. Ik betwijfel zelfs, of de mannen zich daar beneden voldoende zullen kunnen bewegen.

— Wanneer gaat u er weer heen? vroeg Fergusson.

— Als de eb is ingetreden. Wij moeten den tijd gebruiken en des nachts werken bij electrisch licht. Het weer schijnt zich goed te houden en wij hebben spoedig volle maan.

— Wat zou dat?

— Wel, dan is de vloed het hoogst, maar de ebbe ook het laagst!

— Zoodra ge iets bijzonders hoort, zult ge het mij zeker wel laten weten? Ge hebt overigens verlof om geheel naar eigen goedvinden te handelen.

Kapitein Brown, de tweede man, had zwijgend het gesprek mee aangehoord.

Nu verschoof hij de tabakspruim in zijn mond en zei:

— Heel goed, Mr. Fergusson, wij zullen ons best doen zooveel als wij kunnen.

— Uitstekend, heeren! Ik wensch u veel geluk met uw onderneming.

Fergusson stond op en verliet even later het schip.

Kapitein Brown en Edmonds, respectievelijk directeur en chef der bergingsmaatschappij te Plymouth, wandelden op dek heen en weer.

Zij bespraken het bezoek van Mr. Fergusson en hadden het er voornamelijk over, hoe zij de uitgeloofde belooningen voor het vinden en boven brengen van het goud moesten opvatten.

Het was ook wel de moeite waard erover te spreken. Wanneer de uitgeloofde belooning aan de maatschappij verviel, dan zouden zij er natuurlijk wel eenig voordeel van hebben, maar het grootste gedeelte zou toch naar de aandeelhouders gaan, terwijl, wanneer de belooning als een persoonlijke kon worden beschouwd, het geld in zijn geheel, zonder eenigen aftrek aan hen verviel.

Kapitein Brown, die een geslepen natuur had, kwam plotseling op een denkbeeld, dat hij onmiddellijk aan Edmonds mededeelde.

— Kijk, Edmonds, zeide hij, het is natuurlijk lang niet zeker, dat jij den schat ontdekt. Het is natuurlijk mogelijk, dat je op het punt staat in het ruim, waar het goud ligt, binnen te dringen, maar dat je daaraan geen gevolg kunt geven, omdat de druk van het water te sterk wordt en je het teeken moet geven om je te laten ophalen.

In dat geval is het zoo goed als zeker, dat den twee duikers, die op jou volgen, de ontdekkingspremie in handen valt. Daar zou niets aan te doen zijn.

We kunnen daarom beter onzen mond houden tegenover de duikers en het doen voorkomen, alsof de premie voor de maatschappij is, wanneer zij de ontdekking doen, maar doe jij het, dan zeggen wij niets, deelen de beloo-

ning samen en geven den mannen elk een stevige fooi. We zullen Mr. Fergusson vragen, of hij er tegen niemand over spreekt, want als het in de kranten komt, dan is het te laat.

De aandeelhouders zijn natuurlijk op hun qui vive.

Edmonds dacht even na en knikte toen toestemmend met het hoofd. Dat plannetje leek hem nog zoo slecht niet. Op het oogenblik echter was zijn grootste zorg het duiken zelf. Hij ontveinsde zich niet, dat het nog lang niet vaststond, dat hij het goud zou vinden, laat staan ophalen en het gesprek van zooveen kwam hem voor veel te gelijken op het verkoopen van de huid, vóór de spreekwoordelijke beer geschooten was.

Terwijl de beide mannen zoo over het dek wandelden, kwam een matroos een bezoeker melden, die den kapitein spreken wou.

Deze ontving hem.

Het was een zwartgelokte Italiaan, die het Engelsch sprak met 'n sterk Italiaansch accent.

— Ik heb gehoord, zeide deze, dat ge duikers noodig hebt voor zeer zwaren arbeid. Daarvoor kom ik mij aanbieden.

— Zijt ge duiker van beroep?

— No, signore, dat niet! Maar ik heb langen tijd in Zwitserland gewerkt bij de doorgraving van een tunnel. Daar werd steeds verse lucht ingepompt en de ademhaling ging moeilijk.

In mijn vrijen tijd heb ik toen een toestel geconstrueerd, dat mij bij dat werk groote diensten heeft bewezen en dat mij in staat stelde veel langer dan de anderen in den tunnel te blijven. Daar men mij, toen ik mijn toestel aan de maatschappij aanbood, geen voldoende belooning voor mijn uitvinding wilde geven, ben ik weggegaan en heb de constructie van mijn toestel geheim gehouden.

Daar ik wat geld had overgespaard, heb ik mijn toestel toen nog verbeterd en ben er ten slotte toe overgegaan om een soort scaphander te maken, die tegen grooten waterdruk bestand is.

Ik redeneerde zoo: Wanneer mijn toestel mij toestaat het zeer lang in een bedorven atmosfeer uit te houden, kan ik er ook gebruik van maken onder water, wanneer ik er maar voor zorg, dat mijn lichaam tegen grooten waterdruk bestand is. Ik heb proeven genomen, die bewezen, dat mijn stelling juist was en nu ben ik in het bezit van een toestel, dat mij veroorlooft langer dan een uur achtereen onder water te blijven, terwijl mijn scaphander, een soort duikerpak, maar van buitengewoon sterke constructie, in staat is om een druk van twintig vademen water te doorstaan.

— Twintig vademmen? riepen Brown en Edmonds gelijktijdig uit. Maar dat is geweldig!

De Italiaan, die zei Casati te heeten en uit Napels afkomstig te zijn, zag nu duidelijk, hoe Brown aan Edmonds een geheimen wenk gaf en besloot op zijn hoede te zijn.

Hij werd even alleen gelaten, daar zij iets met elkaar te bespreken hadden en in dien tijd gaf de Italiaan zijn oogen goed den kost. Dat was hem wel toevertrouwd, want onze lezers zullen zeker reeds geraden hebben, dat die zwartgelokte zoon van het zonnige zuiden niemand anders was dan Raffles, die op deze wijze wilde zien de schatten op den bodem der zee machtig te worden.

Na een poosje kwam Edmonds terug.

— Zoudt ge nu reeds een proef willen nemen? vroeg hij den Italiaan.

— Terstond?

— Ja, nu dadelijk!

— Si, signore, heel graag.

— Wel, sir, ga dan terstond uw toestellen halen, onze tijd is kostbaar. Hoe heet ge ook weer?

— Casati di Napoli, uit Napels, sir!

Edmonds knikte verheugd.

— Denk er aan, vanmiddag steken we in zee!

Toen de boot wegvoer naar de plaats van bestemming, stonden kapitein Brown en Edmonds op de commandobrug.

Casati, de nieuwe duiker, redeneerde druk met zijn beide makkers. Hij had een grooten koffer en een kist bij zich, waarin zich zijn apparaten en toestellen bevonden.

— Alle duivels, zei Brown en hij wees op Casati, hebt ge den nieuwen duiker vandaag al meegenomen? Moet hij nu al werken?

— Ja, hij stond erop. 't Is een moedige kerel. Dat is er nou een, zooals ik al zoo lang gewenscht heb. Het zou mij niets verbazen, als hij den schat ontdekt.

— Zoo, zoo, bromde Brown, ik heb nooit veel op gehad met Italianen. Deze kerel maakt dan zeker een gunstige uitzondering.

— Daar ben ik zeker van!

— Ik hoop het. Denk in ieder geval aan onze afspraak. Gaat gij ook weer duiken?

— Dat moet wel! Mij meegerekend, zijn we maar met z'n vieren. Wij gaan telkens met z'n tweeën, anders acht ik het te gevaarlijk.

— Duikt gij met den Italiaan?

— Dat weet ik nog niet!

— Ik zou het niet doen, Edmonds!

— Maar waarom niet!

— Omdat de kerel zeker verdrinkt!

— Daar ben ik nog zoo zeker niet van! Je

zegt dat, omdat je het land hebt aan Italianen!

— Kan zijn!

Plotseling stiet Brown een angstkreet uit en in hetzelfde oogenblik beval hij met stentorstem den stuurman om het roer te wenden.

Vlak vóór de stoomboot schoot een klein, rank bootje voorbij.

Het had maar een haar gescheeld, of het scheepje was door het groote stoomschip overvaren en in den grond geboord.

Allen hadden het dreigende gevaar gezien.

De Italiaan had zich over de verschansing gebogen en met luider stemme geroepen:

— Per dio, signore, hoe kan men zóó onvoorzichtig zijn?

De inzittende, een jongeman, in wien wij Charles Brand herkennen, had al zoo handig gemanooeuvreerd, dat hij, ook zonder het bevel van den kapitein, ontsnapt zou zijn.

Nu verwijderde het motorbootje zich snel.

Charles had er zich even van overtuigd, dat zijn vriend inderdaad aan boord was.

De boot had met den vuurtoren van Eddystone in zicht het anker uitgeworpen en niet ver vandaar dobberde een ton op het water. Dat was de plaats, waar de „Tasmania” gezonken was.

Nauwelijks had de boot de eerste voorbereidselen gemaakt, of van alle kanten kwamen nieuwsgierige stoombootjes opzetten, tot groot misnoegen van kapitein Brown, die geweldig het land had aan al die kijkers.

— Daar zijn natuurlijk weer van die krantenmensen bij, mopperde hij woedend. En toen: Stuurman, laat een paar matrozen die kerels wat van ons lijf houden!

— Best, kapitein!

Intusschen had Edmonds zijn mannetjes om zich verzameld.

De groote luchtpomp werd opgesteld en twee duikers kleedden zich om af te dalen.

Een trap was overboord gehangen.

Edmonds wilde zelf met Casati gaan duiken.

De beide anderen waren nu klaar.

De zware koperen helm werd hun over het hoofd gedaan en met schroeven verbonden aan de waterdichte kleeding. Langzaam en moeizaam door de looden zolen aan de voeten, daalden zij de trap af.

Aan de luchtpomp werkten twee lieden.

Een derde legde de luchtbuizen uit, een vierde het touw, waarmede de duikers werden neergelaten en opgehaald en waaraan ook het dunne signaalkoord was bevestigd. Een elektrische lantaarn was aan hun gordel bevestigd, een stevige bijl, een korte zaag en messen.

Zoo uitgerust, verdwenen zij in de groene golven.

Twintig minuten lang zag men niet anders dan kleine luchtbelletjes, die nu en dan aan de oppervlakte van het water verschenen. Het was 't verbruikte koolzuur uit het ademhalings-apparaat van de duikers, dat opsteeg en dat het eenige teeken was, dat daar beneden in de diepte menschelijke wezens vertoefden en werkten.

Met gespannen aandacht keken de helpers naar het signaaltouw, om bij het minste teeken den duiker, die het gaf, op te halen.

Na een klein half uur werd er heftig aan een der signaalkoorden getrokken.

Vlug werd de duiker opgehaald. Helpende handen strekten zich reeds en trokken hem op het dek, bevrijdden hem allereerst van den koperen helm, opdat hij frissche lucht zou kunnen inademen.

De man, wiens gelaat donkerrood gekleurd was, werd totaal uitgeput in een ruststoel neergelegd.

Een paar minuten later gaf ook de tweede duiker het sein.

Deze was minder uitgeput en rapporteerde, dat het wel mogelijk was, door het lek in het onderste ruim van het schip te komen. In het achterschip of de hutten zou men evenwel nooit kunnen komen, daar deze door al het ijzer versperd waren.

Nu moesten Edmonds en Casati zich gereed maken voor den gevaarvollen tocht.

Laatstgenoemde had reeds van te voren zijn toestellen en duikerpak gereed gelegd en de mannen aan boord hadden met eenige verwondering opgemerkt, dat de koperen helm van den scaphander van den Italiaan een heel stuk grooter was dan die der anderen. Dat kwam, doordat in den helm ook ruimte moest zijn voor het bijzondere zuurstofapparaat, dat Casati in staat zou stellen het onder water veel langer dan de anderen uit te houden en op veel groo-tere diepte te werken.

Ook het duikerpak was van ander maaksel; het was een eigenaardige stof, die tegen grooten druk bestand was, terwijl de looden zolen, om een tegenwicht te bieden voor den zwaren koperen helm, ook veel dikker en zwaarder waren.

Edmonds ging eerst naar de diepte, de Italiaan, alias Lord Lister, volgde.

Op den bodem der zee was het tamelijk licht.

Casati zag al heel spoedig den chef op den rand van het wrak staan.

Edmonds wees hem op den bodem der zee allerlei zeesterren, krabben, kreeften, water-

planten en velerlei vischsoorten. De schollen hadden hun lichaam geheel en al in het zand begraven en keken slechts met de koppen eruit.

Edmonds maakte door een teeken kenbaar, dat zij naar beneden moesten en liet zich toen langs het schip afglijden.

Casati volgde onmiddellijk.

Toen beiden op den zeebodem waren aangeland, stoven de visschen vol schrik uit elkander.

De duikers liepen langs het wrak, dat nog een weinig op zij helde. In het middengedeelte kon men het inwendige van de „Tasmania“ geheel overzien.

Raffles wist uit de papieren, die hij in de flesch gevonden had, dat de goudkisten zich in het achterschip bevonden. Voor hem kwam het er echter ook op aan, de cassette van den verdronken Fox te vinden en waar deze zich bevond, wist hij natuurlijk niet.

Zoo was hij genoodzaakt alles te doorzoeken.

Het tweetal werkte met bijl, zaag en hakmes en trachtte zich op deze manier een weg te banen. Zij stieten op vele hinderpalen in den vorm van allerhande bagage van de verongelukte opvarenden, maar behendig wisten zij alles ter zijde te schuiven en zoo klauterden zij langzaam maar zeker verder.

Thans bevonden zij zich in een groote, donkere ruimte, in het midden van het schip gelegen. Een ontzettend schouwspel ontrolde zich voor hun oogen. Hier was waarschijnlijk vroeger de eetzaal geweest, want op een lange tafel stonden nog borden en schotels. En tegen de muren stonden, loodrecht, zonder door het kalme, afgesloten water in beweging te worden gebracht, verscheidene lijken nog in dezelfde houding, als waarin de dood hen had verrast.

Door het binnendringen van beide mannen werd het water in beweging gebracht en de lijken begonnen te wankelen, met wijd open-gesperde oogen schenen zij dreigend de rust-verstoorders te willen naderen. De armen en hoofden waggelden, de lichamen bewogen zich voor- en achterwaarts en plotseling zweefde het lijk van een man langzaam naar boven, naar het dek, alsof het zich op de indringers wilde storten.

Aan het einde van de eetzaal zat een vrouw, die in haar doodsangst haar dochttertje in de armen had gekneld.

Edmonds, die reeds eerder op den zeebodem dergelijke tafereelen had bijgewoond, bleef volkomen kalm, maar Raffles spande alle krachten in om niet te bezwijmen bij den aanblik van dit ontzettende tafereel.

Edmonds ging verder. Hij opende de deur,

die naar een gang voerde, waar zich aan weerszijden de passagiershutten bevonden.

Al heel spoedig waren zij tot de overtuiging gekomen, dat hier onmogelijk de schatten konden geborgen zijn. Aan het einde der gang vonden zij het lijk van een man, die een ijzeren cassette krampachtig in de armen hield. Als een bliksemstraal flitste het door Raffles' brein, dat hij reeds aan het doel was.

Hij maakte de cassette los uit de verstijfde vingers van den doode en nam toen op een teeken van zijn chef de vondst mede, nadat hij nog uit de zakken van den verdronken man eenige sleutels en papieren had gehaald.

Edmonds beduidde thans, dat hij het niet langer onder water kon uithouden en naar boven wilde en hoewel Raffles nog niet de minste onaangename gewaarwording ondervond, volgde hij zijn chef toch maar.

Een oogenblik later stond het tweetal weer aan dek van het duikerschip. Edmonds was met het resultaat zeer in zijn schik en hij was verstomd over de prestaties van Casati, die na zóó korten oefentijd reeds getoond had alle goede duikerseigenschappen te bezitten. Toen Raffles zijn duikerspak had afgedaan, gevoelde hij zich niet in het minst vermoeid en was hij zelfs bereid om na een korte pauze weer af te dalen.

De andere collega's kregen nu bevel om de

lijken boven te brengen, opdat men de identiteit zoo mogelijk zou kunnen vaststellen. Op de cassette, die naar de kajuit van den kapitein was gebracht, stond duidelijk de naam Richard Fox gegraveerd. En toen, met behulp van de sleutels, die Casati op het lijk had gevonden, het kistje werd geopend, vond men daar verscheiden papieren, die, hoewel wat vochtig geworden, toch nog uitstekend te lezen waren.

— Wel, Casati, heb je lust om nog even te duiken, voordat de vloed komt opzetten? vroeg Edmonds den duiker.

— O dio, zeker, signor, graag. Wij hadden het lijk van Mr. Fox dadelijk moeten meenemen. Ik ga het halen!

— Wel, sir, die arbeid zal u niet moeilijk vallen. Daar hebt ge mij niet bij nodig. Ik dacht vannacht weer met u te duiken. Blijf dus niet te lang beneden!

Raffles, alias Casati, deed wat hem gezegd was en bracht het lijk van den verdronken bankbeambte boven.

Even nadat Casati weer aan boord was gekomen, gaf kapitein Brown bevel om naar Plymouth terug te keeren.

Het anker werd gelicht en, vergezeld van een heele flottielje kleinere en grotere vaartuigen, stoomde de boot naar de veilige haven terug.



HOOFDSTUK VI.

DE SCHAT VAN DE „TASMANIA”.

In een heel eenvoudig hotel te Plymouth, vlak bij de haven, had Charles Brand 'n kamer gehuurd, waarvan de vensters uitzagen op den haveningang, zoodat hij alle uitvarende en binnenkomende schepen kon waarnemen. Het was Zaterdagmiddag en Charles zat met zijn vriend voor het geopende venster een cigaret te rooken. Zij spraken op fluisterenden toon, want zeker in hotels moet men met geheimen zeer voorzichtig zijn.

Raffles had zijn vriend juist verteld van het avontuur op den bodem der zee.

Nu vervolgde hij:

— De cassette, die ik gisteren naar boven heb gehaald, is in tegenwoordigheid van Mr. Fergusson geopend. De inhoud was nog ongeschonden. Het kistje bevatte de familiepapieren van Mr. Fox, zijn laatste correspondentie, niet minder dan 1000 pond in effecten en ongeveer 100 pond in banknoten, benevens een testament, waarbij miss Watkins en haar broer Tommy tot universeele erfgenamen worden benoemd.

— Mr. Fox heeft zijn neef geheel onterfd. Mr. Fergusson heeft de regeling van alles in handen genomen en zal miss Watkins zoo spoedig mogelijk op de hoogte stellen.

— We gaan nu toch zeker zoo gauw mogelijk hier vandaan? vroeg Charles.

— Hoe kom je erbij? Ben je dan vergeten, wat ik aan het strand van Ostende tot je gezegd heb?

— Ja.

— Dat ik het gezonken goud van den bodem der zee zou halen.

— Maar dat kan je toch geen ernst zijn?

— Dat is het heel zeker. Ik heb van Edmonds tot Maandag verlof gekregen. Dan moet ik terug zijn, om opnieuw te gaan duiken.

— Maar Edward, wees toch niet zoo dwaas.

— Hou je kalm, lachte Raffles, en maak je niet ongerust. Ik zal wel duiken, zonder dat Edmonds er bij is en op mijn eigen houtje wat van dat goud te voorschijn halen.

— Maar je kunt dat toch niet zonder de luchtpompen en de andere apparaten doen!

— O, die heb ik al twee weken geleden te Parijs besteld en ze hierheen laten sturen. Alles komt best in orde, Charles, als jij je maar niet zenuwachtig maakt.

Brand keek zijn vriend aan en schudde het hoofd. Maar Raffles lachte en zei:

— Weet je, dat wij onzen vriend Baxter hier ook nog dezer dagen kunnen verwachten? Het heeft in de dagbladen gestaan.

Brand sprong op van schrik.

— Wat wil die hier?

— Hij komt eens kijken om te zien, of het goud naar boven gebracht en of er niets gestolen wordt.

— Raffles lachte ironisch. Wederom schudde Charles het hoofd.

— Ik waarschuw je nog eens, Edward, laat je dwaze plan varen.

Raffles drukte zijn vriend met warmte de hand.

— Kom, kerel, maak je toch niet ongerust. Alles komt best op zijn pootjes terecht. En laat ons nu in de eetzaal een flesch champagne gaan drinken.

Het was een wondermooie, heldere nacht met een schitterenden sterrenhemel. De lichten van de havenstad Plymouth vormden een langen keten langs den oever; aan den horizon schitterde de vuurtoren van Eddystone en wierp zijn lange stralenbundels ver over de zee. Uit de herbergen aan de haven klonk woest gezang van matrozen, vroolijk lachen en schetterende muziek. Morgen was het Zondag en die rustdag moest feestelijk worden ingezet, want op Zondag waren de kroegen gesloten en volgens de Engelsche wet mocht geen lawaai de heilige rust verstoren.

Raffles had het goed overdacht, om dézen nacht voor zijn avontuur uit te kiezen.

Het motorbootje, dat hij had gehuurd en waarin hij met zijn vriend Charles had plaats genomen, had de haven reeds langen tijd verlaten en dobberde nu op de baren der eindeloze zee.

Middernacht was reeds voorbij, toen zij langzaam het doel van hun tocht naderden.

De motor werkte op halve kracht en bijna onhoorbaar en in de verte doemde reeds de ton op, het merkteken van de plaats, waar het wrak was gezonken.

Raffles ging eerst nog eenige voorbereidende maatregelen treffen. Hij wierp met behulp van Brand het anker uit, deed zijn duikerspak aan, voorzag zich van alle mogelijke werktuigen en had het geheel zóó ingericht, dat hij zelf het apparaat met gecompriëerde lucht op de schouders torste. In plaats van het signaaltouw had hij een klein telefoontoestel geconstrueerd.

Nu ontstak hij de elektrische lantaarn en als een meteor daalde hij langzaam in de diepte.

Charles keek hem bezorgd na en hield de koptelefoon aan zijn oor.

Eenige oogenblikken later meldde Raffles hem, dat hij den zeebodem had bereikt, waardoor Charles, die trilde van zenuwachtigheid, wat kalmer werd.

Daar beneden, op den bodem der zee, begon Raffles nu zijn niet ongevaarlijk werk.

Hij moest het smallere achterschip zien binnen te dringen, waarin zich de goudkistjes bevonden.

Zijn elektrische lamp verlichtte de omgeving voldoende. De duiker wrong zich nu door een opening in het achterschip en verbrijzelde daar

met heftige bijlslagen een deur, waardoor hij in een grootere ruimte kwam.

Hier lagen wederom verscheidene lijken, bij den aanblik waarvan hij nogmaals hevig ontstelde.

Maar manmoedig overwon hij die gevoelens en met zijn werktuigen werkte hij zich steeds voorwaarts.

In een der ruimen gekomen, stiet hij op een groot aantal koffers en kisten en het kostte hem tamelijk veel moeite, om deze allemaal uit den weg te ruimen.

Maar de waterdruk vergemakkelijkte zijn arbeid zeer, want hierdoor was hij in staat om groote kisten, die anders zelfs door geen zes man zouden kunnen worden opgetild, tamelijk gemakkelijk te verplaatsen. Aldus baande hij zich een doortocht door het ruim.

Toen hij dat gedaan had, zag hij weer een deur en opnieuw beukten zijn hamerslagen met geweldige kracht op het vochtige hout. Maar toen ook zag de duiker acht niet al te groote cassettes, met ijzer beslagen en voorzien van de initialen der Engelsche Bank. Dat was dus de goudschat! Acht kistjes! En ieder hield voor ongeveer 3 millioen gulden aan goudstaven in. Dat maakte dus samen het niet onaardig sommetje van 24 millioen gulden.

Raffles telefoneerde onmiddellijk naar Charles, die in ademlooze spanning luisterde, dat hij den schat gevonden had en toen probeerde hij een der kistjes op te tillen.

Ofschoon hem dit met veel inspanning gelukte, begreep hij, dat het enorme gewicht der goudstaven en dan nog van het ijzeren kistje het hem onmogelijk zou maken, ze naar boven te brengen.

Reeds wilde hij het sein geven om zich op te laten halen, toen hij eensklaps bleef staan. Daar had zich iets bewogen!

Toen Raffles zijn lantaarn in die richting liet schijnen, zag hij plotseling achter de kistjes de afschuwelijke gedaante van een inktvisch, die zijn vangarmen naar alle kanten kronkelde en plotseling een zwarte vloeistof in het water spoot, waardoor elk uitzicht werd belemmerd.

Eenige oogenblikken keek Raffles met verbazing en afschuw naar het weerzinwekkende beest, maar toen begreep hij toch, dat hij zich zoo spoedig mogelijk moest verwijderen.

Den schat kon hij nu toch niet meenemen en hij voelde er weinig voor, om louter voor zijn plezier nog langer te blijven in deze onderzeesche ruimte met zulk een afschuwelijk zee-monster tot gezelschap.

Spoedig besloten telefoneerde hij nu Brand, dat deze het touw langzaam moest inpalmen en

toen hij even later weer aan boord van de motorboot was, maakte Charles zoo spoedig mogelijk den zwaren duikershelm los.

— Ben je erg vermoeid, Edward? vroeg zijn vriend.

— Volstrekt niet. Ik weet van geen vermoeienis, antwoordde Raffles, maar ik ben boven gekomen, omdat ik gezelschap kreeg.

— Gezelschap? vroeg Brand verwonderd — van wie?

— Vraag liever van wat, zei Raffles, en nu vertelde hij zijn vriend het avontuur met den inktvisch.

Brand zat te rillen en moest zichzelf bekennen, dat hij niet den moed zou hebben om naar beneden te gaan, als hij wist, dat dat afschuwelijke ongedierte er nog zat.

Maar ik ga wel, zei Raffles, en ik moet nog eerst 'n paar dingen mee naar beneden nemen. In de eerste plaats dit kleine elektrische pistooltje. Als die afzichtelijke sinjeur daarvan een kogeltje in zijn weeke lichaam krijgt, smoest hij er nooit meer over. En ten tweede moet ik even naar de kajuit, om dat stuk waterdichte stof te halen, benevens die vijf en twintig meter staaldraadkabel.

— Wat moet je daarmee, Edward? vroeg Brand. Moet het eene einde hier aan boord blijven, opdat ik daarmee de kistjes met goud kan ophalen?

Raffles begon te lachen.

— Neen, beste jongen, zei hij, dat zou niet gaan, het is veel te zwaar. Misschien, dat je het onder water nog op zou kunnen trekken, maar zoo gauw als het boven de oppervlakte verschijnt, wordt het veel te zwaar, dus dat zou niet gaan. Maar dat hoeft ook niet; ik zal wel maken, dat het toch naar boven komt.

— Hoe wil je dat dan doen, Edward? vroeg zijn vriend, die door de woorden van Raffles erg nieuwsgierig was geworden.

— Dat kan ik je niet zeggen, Charles, maar je zult het wel aanstonds zien.

Raffles bracht nu vlug een en ander in orde en een paar minuten later zakte hij weer naar den bodem der zee.

Daar aangekomen, legde hij het staaldraadtouw, dat hij had meegenomen, ter zijde.

Toen kroop hij weer door de opening en bereikte weer langs denzelfden weg het ruim.

Hij had bovendien een handig apparaat meegenomen, voorzien van een hefboom. Hij bevestigde nu een der uiteinden van den staaldraadkabel aan een der millioenenkistjes, hief met behulp van den hefboom de cassette van den grond en nu viel het hem niet meer moeilijk om het kistje daar te brengen, waar hij

het hebben wilde. Nu ontvouwde Raffles een groot stuk doek, dat hij had meegebracht. Hij maakte daar van dit waterdichte linnen, waaromheen een stevig net zat, een ballon en liet daarin de gecompriëerde lucht ontsnappen uit het apparaat, dat Brand boven de wateroppervlakte liet werken.

Hij zelf kreeg lucht uit het zuurstofapparaat, dat achter op den scaphander was bevestigd. Naarmate het doek zich meer en meer met lucht vulde, hief het zich omhoog; het was precies hetzelfde als een luchtballon, die met waterstofgas werd gevuld en omhoog wilde stijgen. Alleen deze ballon trok door den hevigen druk van het water heel wat steviger.

Nu maakte Raffles aan het einde van den luchtzak een stuk van den staaldraadkabel vast en bond hieraan het kistje met goud, dat hij van den stapel had afgenomen. De zwaarte van het kistje hield den ballon omlaag, maar steeds liet hij in den zak meer lucht loopen, tot deze zich ook in den waterdichten zak ging comprimeeren.

Het werd nu als het ware een strijd tusschen de lichtheid van de lucht en de zwaarte van het goud, waarin het laatste tenslotte het onderspit moest delven.

Strakker en strakker trokken de koorden van den luchtzak, tot Raffles eindelijk merkte, dat het kistje een weinig van den zeebodem werd opgeheven. Toen liet hij nog eenige oogenblikken lucht toestroomen, bond vervolgens de nauwe opening zorgvuldig dicht en daar zweefde, statig als een luchtballon door 't luchtruim, de luchtzak door het zeewater naar omhoog.

Toen dit geschied was, keek hij zorgvuldig rond naar den inktvisch, maar waarschijnlijk was het ongedierte gevlucht, want er was geen spoor meer van te ontdekken.

Nu telefoneerde Raffles naar Brand, op welke wijze het hem gelukt was het kistje naar boven te krijgen.

Charles riep terug, dat de maan juist was opgekomen en dat hij zich moest haasten terug te komen, want dat de vloed opkwam. Ook had hij van Eddystone licht zien naderen.

Raffles liet zich nu ophalen; weldra had hij zijn duikerpak weer uit en stond hij aan boord van de motorboot naast zijn trouwen vriend Brand, die zich zoo ongerust had gemaakt, maar nu den koning te rijk was.

Ook Edward lachte.

En geen wonder! Hij had er alle reden voor.

— Drie millioen voor ons, Charles, wat zeg je ervan? De rest moeten we maar voor de bank laten, jammer genoeg, maar wij hebben

geen tijd, om die andere zware kisten nog omhoog te halen.

En nu, Charles, voortgemaakt!

Gooi ons vischtuig uit, opdat iedereen meent, dat we op de vischvangst zijn geweest en niemand achterdocht kan koesteren.

Aldus geschiedde.

Langzaam voer de motorboot naar de kust en de ballon, die den goudschat naar boven had getrokken, zweefde tegen den achtersteven, nog juist onder de wateroppervlakte.

Zuidelijk van Plymouth werd de boot gemeerd.

Hier was het stil en eenzaam.

Voordat het scheepje aan de kust kwam, beproefden de beide vrienden de zware kist, die onder den ballon meevoer, aan boord te hij-schen. Het bleek niet mogelijk!

Het kistje was, zodra 't boven water kwam, zoo zwaar, dat de boot op levensgevaarlijke

wijze ging overhellen naar den kant, waar men het binnen boord wou halen, terwijl tevens het gevaar ontstond, dat de ballon met gecompri-meerde lucht boven water uit zou schieten en barsten.

Raffles zocht nu tusschen de rotsen naar een geschikte plaats om te landen en vond deze ook al spoedig.

Door verscheidene klippen werd een beschut-te driehoek gevormd, die een waterbassin in-sloot, en in deze natuurlijke haven bracht hij het scheepje.

— Als nu de vloed komt, zei Raffles, drijft de ballon vanzelf met zijn kostbaren last deze haven binnen. Dan laten wij de lucht ontsnap-pen en alles zinkt op den bodem, zoodat wij bij ebbe den schat kunnen meenemen.

Het is nu Zondag. Als het straks licht is, hebben wij tijd in overvloed.



HOOFDSTUK VII.

DRIE MILLIOEN GULDEN.

Maandagsmiddags was heel Plymouth in rep en roer.

Als een loopend vuurtje had zich de mare door de stad verbreid, dat duikers den schat van de „Tasmania“ hadden gevonden. Deze zou bij eb naar boven worden gehaald.

De wonderlijkste verhalen deden de ronde van millioenen die in de hut van dezen Australiër waren gevonden.

Een heele vloot van booten en bootjes verliet Plymouth, om het zeldzame schouwspel te gaan bijwonen, dat een schat uit de diepte werd geheschen.

Wat was er waar van deze verhalen?

De nuchtere feiten kwamen op het volgende neer:

Casati zou in den middag probeeren om den schat naar boven te brengen, dien hij des morgens ontdekt had; onder inspecteur Baxter's leiding zou de politie toezicht houden op het gevaarlijke en omslachtige werk.

Mr. Fergusson was aan boord van het duikerschip, waar zich ook nog de twee andere directeurs van de Bank van Engeland bevonden, voorts hoofdinspecteur Baxter en inspecteur Marholm.

De heeren spraken druk over de gezonken millioenen en den duikersarbeid.

Edmonds zou met de drie andere duikers tegelijk naar beneden gaan, opdat Casati hun dadelijk de schatkamer zou kunnen toonen.

Met z'n vieren zouden zij ook gemakkelijker

het goud naar boven kunnen brengen.

De duikers waren in de beste stemming door het vooruitzicht op de premie, die hun beloofd was.

De spanning werd algemeen, toen het viertal ging duiken.

Na circa twintig minuten kwamen zij weer boven en Edmonds deelde mede, dat het 't beste zou zijn, als het schip vlak boven het wrak ging liggen. Zoo werd gedaan. Kapitein Brown manoeuvreerde zoodanig met zijn vaartuig en liet de kraan opstellen, waarmee aan lange kettingen de ijzeren kistjes konden worden opgetakeld.

't Werd doodstil in het rond.

De nieuwsgierigen in hun booten hadden een grooten kring gevormd en keken allen in ademlooze spanning toe.

Millioenen, vele millioenen zouden straks worden omhoog gebracht.

Ieder der omstanders wenschte op dit oogenblik duiker te zijn om de premie te kunnen opstrijken.

Allen keken — en zwegen.

De arbeid had nu geregeld voortgang.

Twee uur later kon het signaal gegeven worden: de eerste kist ophalen!

Zulks gebeurde!

Knersend sloegen de ketenen aan, de stoomlier stampte en siste.

Toen een plassen, en een ijzeren kistje verscheen boven water; de kraan draaide — en nu

lagen de eerste 250.000 pond, drie miljoen gulden, op dek.

De Engelsche Bank had een dubbel stel sleutels van de goudcassettes; een der directeurs had ze meegenomen, het kistje werd geopend en daar blonk het gele, glanzende metaal hen tegemoet.

In zijn groote vreugde ging de eerste bankdirecteur naar Casati toe:

— U, signor, zei hij, terwijl hij Raffles ge-roerd de hand drukte, danken wij deze vondst. Wilt ge hier maar de premie van duizend pond voor den ontdekker in ontvangst nemen? De bank zal u groote dankbaarheid blijven betoonen!

Met deze woorden overhandigde hij Casati een enveloppe.

De duiker was opgestaan; hij was nog in zijn duikerpak, maar de helm was afgeschroefd en dat kwam Raffles eigenlijk wel een beetje ongelegen, want hij had groote moeite om zijn lachen in te houden.

Hij beet echter op zijn lippen, stamelde eenige woorden van dank en stak de enveloppe in zijn zak.

Dan strekte hij zich weer uit op zijn ruststoel, alsof er niets bijzonders was gebeurd.

Hij voelde, dat aller oogen op hem gericht waren en hij liet zich die hulde doorgemoederd aanleunen, alsof hij daar ook het volste recht op had.

Tot den avond werd doorgewerkt.

Het zevende kistje lag op dek, toen door de duikers gemeld werd, dat dit het laatste was.

De bankdirecteurs keken elkaar eenigszins verbaasd aan.

Zij wisten zeker, dat in Sydney acht kistjes aan boord waren gebracht.

Edmonds werd nu ontboden.

— Hebt gij het aantal kistjes geteld? vroeg hem een der bankdirecteurs.

— Zeker, luidde het antwoord. Toen ik het laatst beneden was, lagen er nog vier kistjes. Drie waren toen al omhoog gebracht. Er moeten dus zeven kistjes geweest zijn.

— Ja, juist — zeven kistjes zijn aan boord. Maar acht werden indertijd ingescheept. Dat is wel merkwaardig! Waar kan dat achtste kistje zijn?

Edmonds keek den spreker verbluft aan.

— Hoe moet ik dat weten, sir? Mijn duikers en ik kunnen u bevestigen, dat er maar zeven kistjes op die plek in het ruim waren.

— Dan is het achtste kistje waarschijnlijk in een ander deel van het schip, of ...

Hij voltooide zijn zin niet.

Zijn collega keek hem vragend aan, maar de ander zei slechts:

— Merkwaardig, heel merkwaardig!

Een der andere bankdirecteurs zei thans:

— Waarde heer Edmonds, zeg nog niets van alles, wat ik u mededeelde, maar laat het wrak nog eens nauwkeurig onderzoeken. Het achtste kistje moet er toch ook zijn, want geen uwer kan zoo'n centenaarslast verdonkeremanen en 250.000 pond is geen bagatel.

Edmonds antwoordde:

— Ik ga dadelijk met Casati, mijn besten duiker, weer naar beneden. Dadelijk!

Edmonds ging naar Casati en vroeg hem, of hij er op tegen had nog eens te duiken, om naar het achtste kistje te zoeken.

Zonder te antwoorden, maakte hij zich terstond gereed voor een nieuwen tocht.

Een oogenblik later waren Edmonds en Casati opnieuw onder water verdwenen.

Na een half uur keerden zij terug. Er was niets gevonden en Edmonds sprak als zijn meening uit, dat dit kistje bij het vergaan van het schip misschien was verloren geraakt. Dit was lang niet onwaarschijnlijk, daar zich achter in de schatkamer een groot gat bevond, waardoor de kist heel makkelijk kon zijn heen gegleden.

Deze veronderstelling was zeer aannemelijk.

Inspecteur Baxter alleen schudde ongeloofig het hoofd.

Toen Edmonds hem aanbood om zich dan eens persoonlijk te gaan overtuigen, wees hij dit aanbod met groote beslistheid van de hand.

De bankdirecteurs moesten zuchtend constateeren, dat 250.000 pond sterling voor de bank waren verloren gegaan.

Hun taak was hier nu echter afgelopen en het schip van kapitein Brown kon naar Plymouth terugkeeren.

Toen zij onderweg waren, richtte inspecteur Marholm het woord tot zijn onmiddellijken chef Baxter en zei:

— Zeg inspecteur, waarom twijfelde je eigenlijk aan het verhaal van Edmonds? Vertrouw je den man niet?

— O, aan hem twijfel ik niet in het minst en ik zou zijn veronderstelling dan ook onmiddellijk willen aanvaarden, als er niet iets was, dat mij als het ware belet er aan te gelooven en aan iets anders te denken.

— Waaraan dan?

— Nu, ik kan er niets aan doen, maar ik moet voortdurend denken aan de mogelijkheid, dat Raffles hierbij de hand in het spel heeft.

— Raffles? vroeg Marholm verbaasd. Hoe kom je daar nu weer aan? Je ziet spoken op klaarlichten dag, geloof ik.

— Zet maar niet zulke verwonderde oogen op, zei Baxter, een beetje boos. Eerstens is die kerel overal toe in staat, maar in hoofdzaak breng ik deze zaak met hem in verband vanwege dat briefje, dat ik eenige dagen geleden van hem ontving naar aanleiding van dien heler in Oxfordstreet te Londen.

— Maar dat briefje was toch waarheid en iemand, die de politie op een goed spoor brengt, kan toch geen misdadiger zijn!

— Maar Marholm, riep Baxter uit, hoe heb ik het nu met je? Raffles geen misdadiger? En zijn diefstallen dan?

— Nu ja, maar hij zal ook nooit menschen benadeelen, die eerlijk en niet gierig zijn. Alleen nette schurken besteelt hij. Bovendien zoek ik geen verband tusschen het verdwijnen van een der goudkistjes en de waarschuwing betreffende dien heler, Mr. Fox.

— Nu moet ik je toch even op de vingers tikken, zei Baxter, die Mr. Fox is een neef van den Mr. Fox, die met de „Tasmania“ naar den bodem der zee is gegaan. Het zou me dus niets verwonderen, als hij hierdoor op de hoogte gekomen was van het feit, dat het testament in het wrak lag en nu heb je toch ook gehoord dezer dagen, want het heeft in bijna alle kranten gestaan, dat miss Watkins in het rechtmatig bezit gekomen is van haar erfenis.

— Maar dan moeten die papieren uit 't wrak gehaald zijn; wie kan dat hebben gedaan? Als die Italiaan — hoe heet hij ook weer? Casati, geloof ik — er niet geweest was, zou men er nu nóg niet in geslaagd zijn het goud boven te brengen. Zou hij misschien...

Beide politiemannen keken in de richting, waar zij den handigen Italiaanschen duiker zagen zitten. Hij keek hun even aan, knikte met een vriendelijken glimlach op zijn gelaat, zooals iemand doet, die met de geheele wereld goede vrienden is en ging door met hetgeen, waarmede hij bezig was, namelijk het schoonmaken van zijn nagels.

— Neen, zei Baxter halffluid, dat geloof ik eigenlijk toch niet. Die man kan Raffles niet zijn. Je zoudt er bijna toe komen om de geheele wereld te verdenken en ik heb me al zoo dikwijls vergist, dat ik op dit punt een beetje voorzichtiger ben geworden.

Toen het stoomschip aan de kade te Plymouth meerde, stond een groote menschenmassa de boot op te wachten. Onder al die menschen stond een telegrambesteller, die met een groene enveloppe zwaaide.

Het bleek een telegram voor hoofdinspecteur Baxter te zijn.

Zoodra hij voet aan wal zette, werd het hem overhandigd.

Deze opende haastig het epistel, maar nauwelijks had hij het gelezen, of hij stiet een kreet van woede uit.

— Wat is er? vroeg een der bankdirecteuren. Bleek van opwinding overhandigde Baxter hem de dépêche.

En de directeur las met groote oogen luidop:

Ik deel den politie-inspecteur Baxter door dezen mede, dat het achtste vermiste kistje van de Engelsche Bank zich bevindt in den bekenden driehoek bij de molenrotsen. Als het ebbe is, kan het kistje heel gemakkelijk van daar worden weggehaald. De plaats is dan droog.

Met vriendelijke groeten,

John Raffles.

Marholm had eenige moeite om een opkomenden lach te verbergen.

Maar hij bedwong zich en zei met onschuldig gezicht tot Baxter:

— Het is een gladde vogel, die Raffles, nietwaar, chef?

Baxter antwoordde niet, maar draaide zich om. Het zonderlinge telegram ging van hand tot hand en Edmonds zei:

— Ik geloof, dat iemand hier een heel flauwe grap heeft willen uithalen, maar in elk geval moet de aangeduide plaats nader onderzocht worden!

Nu las kapitein Brown den brief.

Hij lachte en maakte de opmerking, dat op de aangeduide plek inderdaad een driehoek door de rotsen werd gevormd. Met een boot kon men heel gemakkelijk de plek bereiken.

Besloten werd, dienzelfden nacht bij ebbe naar de plaats te varen. Kapitein Brown zou voor den tocht een motorboot beschikbaar houden.

Terwijl de heeren het schip verlieten, had Casati zich verkleed en deelde Edmonds mede, dat hij zich wat in Plymouth wilde verpoozen na al dien inspannenden arbeid.

De duikercchef gaf daartoe gaarne verlof en Casati verliet het schip, om er nooit meer op terug te keeren.

Toen dien avond de motorboot zich gereed maakte, om naar den rotsdriehoek te varen, zaten Raffles en Charles Brand al in een coupé eerste klasse, op weg naar Ramsgate, om vandaar naar Ostende over te steken.

De heeren in de motorboot zaten allen met lange gezichten te kijken. Zij hadden een ge-

voel, alsof zij geducht bij den neus werden genomen.

Kapitein Brown had het bevel op zich genomen. Hij wist uitstekend den weg in deze wateren vol verborgen klippen. De eb had thans vele rotsen blootgelegd en bij het schijnsel van lantaarns en fakkels manoeuvreerde de boot handig overal tusschendoor.

Daar werd de driehoek reeds zichtbaar!

Groote onrust greep de opvarenden aan!

Toen de boot stil lag, was inspecteur Baxter de eerste, die er uitsprong, direct gevolgd door de anderen.

Inderdaad — daar lag op den rotsbodem het vermiste kistje en een der bankdirecteuren haastte zich, het deksel op te lichten.

Een kreet van verrassing en schrik steeg op uit alle kelen.

Het kistje was leeg!

Maar aan het deksel was aan de binnenzijde een stuk perkament bevestigd, waarop in groote letters stond geschreven:

Ik geef de Engelsche Bank het achtste kistje gaarne terug. Maar den inhoud houd ik en hoop daarmee nog heel wat ellende in de wereld te lenigen. Mijn aandeel in de

premie voor het naar boven brengen van het goud sta ik graag af aan mijn drie collega's. Ik heb dat geld niet noodig. Met een vriendelijken groet aan inspecteur Baxter,

John Raffles,

de gewezen duiker Casati.

De uitwerking van dezen brief is niet makkelijk te beschrijven.

Baxter was dol van woede. Want het was heel wat voor iemand, die zoozeer met zichzelf is ingenomen als deze hoofdinspecteur van de recherche, om voor den zooveelsten keer te moeten erkennen, dat hij bij den neus genomen was door den Grooten Onbekende. En Baxter bekende het nooit graag, wanneer hij een nederlaag had geleden. Hij smoorde een zwaren vloek tussehen de lippen, bedwong zich met de meest mogelijke moeite en bracht er eindelijk uit, daar aller oogen op hem gericht waren:

— Die Raffles — die Raffles! Ik zal er niet veel van zeggen, maar toch moet mij van het hart, dat ik hoop, dat dit nu werkelijk de laatste maal zal zijn, de allerlaatste maal!

Misschien zijn er lezers, die veronderstellen, dat hierop niet veel kans bestaat.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Safe No. 77.

„Men mag over detective-verhalen zo geringschattend oordelen als men wil, maar het feit blijft, dat ze niet enkel door de grote massa, maar ook door heel wat intellectuelen als ontspanningslectuur steeds meer geprefereerd worden, waarbij dient opgemerkt, dat dit soort boeken als ze niet al te griezelig of te bloederig zijn, zeker veel voor hebben op vele andere ontspanningslectuur, omdat zij tenminste geen zedelijk bederf wekken.”

„Wat de verhalen van Lord Lister betreft, hiertegen behoeft niet het minst bezwaar te bestaan, indien men in Lord Lister maar ziet, wat hij inderdaad is, n.l. de fantastische figuur, die *met opoffering van alle persoonlijke genoegen en elk eigenbelang*, optreedt tegen onrechtplegers op mens en maatschappij, waarop de justitie geen vat heeft.”

H. P.

**VERRAS UW VROUW, MAAK HAAR EENS BLIJ,
GE SPINT ER ZELF ZIJDE BIJ!**



Een modern goed Kookboek

met ruim 600 recepten uit de praktijk. Het behandelt niet alleen de dagelijksche keuken, maar ook de voorgerechten, gebak, warme en koude dranken, inmaak, enz.

Alles met eenvoudige, duidelijke bereidingswijze. Het boek is **224 pagina's groot**, keurig papier, fraai gedrukt en wordt tijdelijk, gebonden in **stevige linnen band** geleverd tegen den ongelooflijk lagen prijs van

95 cent

Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel of storting op postrekening No. 60092

N.V. ROMANBOEKHANDEL, Leidschegr. 72 D, AMSTERDAM C.

UNIEKE BOEKEN-AANBIEDING



CAMPAGNE'S WOORDENBOEKEN

3 deelen — f 7.90 — 3 deelen

De beste en goedkoopste. Drie omvangrijke, keurig gebonden deelen. Naast een goede woord-vertaling vindt men in deze woordenboeken ook de meer gebruikelijke uitdrukkingen. Uitnemend geschikt voor school, bij studie en op kantoor.

De 3 deelen totaal kosten slechts f 7.90, afzonderlijk f 2.90 per deel.

Betaling kan geschieden in maandelijksche termijnen van f 1.— of meer.

I. Fransch-Nederl. en Nederl.-Fransch, omvang 1452 blz., 10e druk.

II. Duitsch-Nederl. en Nederl.-Duitsch, omvang 1308 blz., 10e druk.

III. Engelsch-Nederl. en Nederl.-Engelsch, omvang 1438 blz., 12e druk.

GOEDE RAAD

Een complete vraagbaak voor huisvrouw en gezin. Een zeer practisch en handig boek, dat steeds goede raad verschaft, o.m. op het gebied van ziekenverpleging, voedingsleer, eerste hulp bij ongelukken, spel, verzorging, opvoeding der kinderen, verzorging van huis en huishouding, woninginrichting, maken en verzorgen van kleding, verzorging van planten en huisdieren, ontspanning en sport, etiquette, beschaafde vormen, geldbelegging, belasting enz. enz.

Het boek bevat 800 kolommen druks en 32 pagina's illustraties.

Tijdelijk franco voor slechts f 2.45

MAAK HET ZELF

Hoe dikwijls slaakt U niet de verzuchting: „Kon ik dat maar zelf even repareeren!” Hier is uw leermeester! Een uitgave met een even omvangrijke als veelzijdige inhoud. Een ieder kan aan de hand van deze uitstekende handleiding zelf allerlei praktische en aardige dingen zelf vervaardigen en veel voorkomende reparaties zelf verrichten. Bovendien geeft het boek nog: goochelen, puzzelen, kaarttrucs, vliegsport enz. enz. Een uitvoerig register verwijst voor elk onderwerp onmiddellijk naar de bladzijde, die U noodig hebt.

„Maak het Zelf” is in sterke band gebonden en kost slechts f 3.25

BON

in te zenden aan N.V. ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL,
Leidschegracht 72, Amsterdam C. Postrekening 60092.

Ondergeteekende verzoekt te zenden:

en wenscht het verschuldigde te betalen: ineens / in maandel. termijnen van f

Het contante bedrag / de eerste afbetaling ad f is heden aan uw adres verzonden.

*) doorhalen wat niet wordt gewenscht.

Naam

Adres

(R)



1
CENT

Miss Blanche
VIRGINIA

